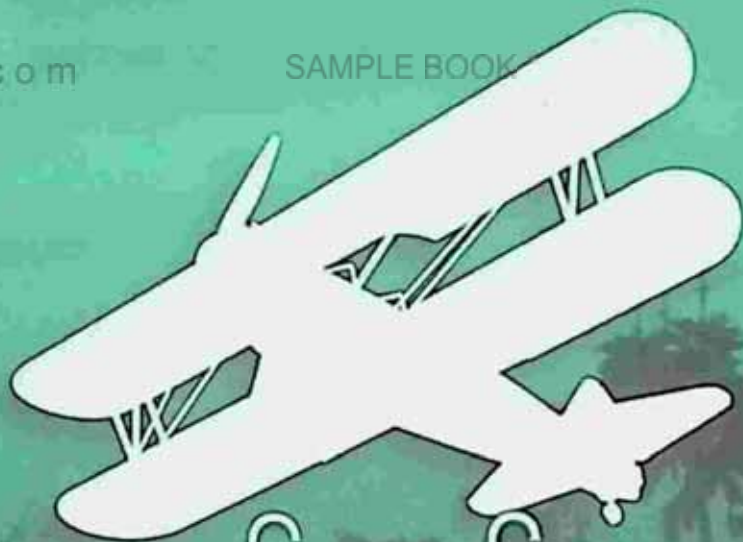

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

အထောက်အကူလုဒ်အောင်

အိတ်

JACK HIGGINS
THE LAST PLACE
GOD MADE

တတိယအကြိမ်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

JACK HIGGINS THE LAST PLACE GOD MADE

ISBN 9789997137326

9 789997 137326

MMK8,000.00

HA32

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

ဘိတ်

THE LAST PLACE GOD MADE

Jack Higgins

အထောက်တော်လှအောင်

(မြန်မာပြန်)

G2753-81-50 FAWCETT
CRAIG

"Higgins is a wonderful storyteller."
-THE NEW YORK TIMES

THE
LAST PLACE
GOD MADE
Jack Higgins

Bestselling author of THE EAGLE HAS LANDED

စာစီမံအကြံပေး ၂၀၂၅

ဘိတ် အထောက်အကူအညီ

ပျက်စီးခြင်း - စာအုပ်

တစ်နှစ်မှာ ၂၃၉ မှတ်တိုင် ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၀ . ၇ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ သံဃာလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇူလိုင်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၇၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်

[ပထမအကြိမ်- ၁၉၈၁၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ]

email: skecph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgjoe.com

THE BESTSELLING AUTHOR OF *THE EAGLE* HAS LANDED

JACK HIGGINS

THE LAST PLACE
GOD MADE

မာတိကာ

၁။ အဆုံးစွန် သုည	၃
၂။ နတ်မိမယ်လေး မာရီယာ	၁၅
၃။ ကောင်းကင်မှာ ကျွမ်းထိုးခြင်း	၃၃
၄။ လင်ဒရီ	၄၄
၅။ လူသတ်ကွင်း	၆၂
၆။ ကြက်သွေးရောင်မန်း	၇၆
၇။ ကရုဏာရှင်	၉၂
၈။ သစ်ပင်အောက်က သားဖွားခန်း	၁၀၇
၉။ စစ်မောင်းသံ	၁၂၆
၁၀။ သည်လိုကိုး	၁၄၇
၁၁။ အထုပ်ဖြေပွဲ	၁၆၅
၁၂။ လောကဇရဲ	၁၈၆
၁၃။ ကယ်တင်ရှင် ဘော်ဆီရို	၁၉၄
၁၄။ မြစ်ညာမှ အဖြစ်ဆိုး	၂၀၅
၁၅။ သူရသတ္တိ နောက်ဆုံးပြပွဲ	၂၁၉
၁၆။ မြစ်အောက်ပိုင်းတစ်နေရာ	၂၃၃

[၁]

အဆုံးစွန် သုည

ဘယ်ဘက်က အတောင်ပံ တဆတ်ဆတ် စတင်တုန်ခါလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ မကြုံခဲ့ရဖူးသော ဆားဒုက္ခနှင့် မုချကြုံတွေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ဆီအလိုက်ကလည်း မူမမှန်။ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေသူတစ်ယောက်၏ လည်ပင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။

ဗီဂါလေယာဉ်ပျံသည် ယနေ့ခေတ်တွင် အကောင်းစား လေယာဉ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်မှာ မှန်သည်။ စက်တစ်လုံးတပ် ဗီဂါ လေယာဉ်ပျံများကို ၁၉၂၅ ခုနှစ် လောက်က စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ စာပို့ဌာနမှ ချောစာထုပ်များနှင့် ခရီးသည် ခြောက်ယောက်လောက်ကို တင်ဆောင်ပြီး တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၀၀ နှုန်းနှင့် ပျံသန်းနိုင်သော လေယာဉ်ပျံကလေးဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော် မောင်းနှင်ပျံသန်းနေသည့် ဗီဂါလေယာဉ်ကို ၁၉၂၇ က ထုတ်လုပ်သည်။ သက်တမ်းအနေဖြင့် ၁၁ နှစ်မျှရှိချေပြီ။ ချောစာထုပ်များကို တင်ပြီး ၁၁ နှစ်လုံးလုံး ရာသီမရွေး ပျံသန်းခဲ့သည်။ ကြံ့ခိုင်ရေးကိုလည်း မှန်မှန် ကန်ကန်မလုပ်ခဲ့။ ထိုမျှမကသေး။ ခိုင်းသင့် ခိုင်းထိုက်သည်ထက်လည်း အဆမတန် ပိုခိုင်းထားခဲ့သည်။

ပျက်ကျခဲ့သည်မှာ သုံးကြိမ်ထက်မနည်းရှိပြီ။ သုံးကြိမ်ပျက်ကျသည်ဆိုခြင်းမှာ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် သက်ဆိုင်ရာက ရေးသွင်းမှတ်သားထားသောကြောင့်သာ

သိရခြင်းဖြစ်သည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ပျက်ကျခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း မည်ရွေးမည်မျှရှိသည်ကိုမူ ဘုရားသံခင်သာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကင်းဆတ်၊ မက်ဆီကို၊ ပနားမား၊ ပီရူး စသော အရပ်တကာမှာ သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ပင်ကိုရုပ်သဏ္ဍာန်ကိုပင် ဖမ်းမရနိုင်တော့သည့် အခြေ။ မြင်းကောင်းတစ်ကောင်သည် ဗုန်းဗုန်းလဲသေသည်အထိ အလုပ်လုပ်သကဲ့သို့ သူလုပ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ကောင်းကင်ယံရှိ ကျွန်တော့်ပတ်လည်မှာ တစ်စစီ သူ ကျိုးကြေတော့မည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ပြီ။

ပီရူးနိုင်ငံ အစ်ကွစ်တော့စ်မြို့မှ ကျွန်တော် မောင်းနှင်ပျံသန်းခဲ့သည်။ မိုင် ၂၀၀၀ လောက် ကျယ်ပြောသည့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးတောကြီးများမည်းကြီးထဲမှာ မြေညိုကြီးတစ်ကောင်လို ရစ်ဆွမ်းဆင်းနေသည့် အမေ့မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ခရီးလမ်းဆုံးသည် ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံမှ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြေမြို့ဖြစ်သော ဘီလမ်မြို့ဖြစ်သည်။ ဘီလမ်သို့မသွားမီ အမေ့မြစ်၏လက်တက် ရိုင်ယိုနီးဂရီးမြစ်ကြောင်းဖြင့် ခွဲသွားရသော မာနော့စ်မြို့မှာ တစ်ထောက်ဆင်းရဦးမည်။

ပျံသန်းလာခဲ့သည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးလိုလို မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော် မောင်းနှင်ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ ထိုနည်းအားဖြင့် လမ်းကြောင်းရှာရသက်သာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခရီးသည်တစ်ယောက်မျှမပါ။ ချောစာထုပ် သုံးထုပ်နှင့် သတ္တု တူးဖော်ရေးစက်ပစ္စည်း သေတ္တာနှစ်လုံးသာပါသည်။ တီဖီမြို့သို့ ၆ နာရီမျှကြာအောင် ပင်ပန်းတကြီး မောင်းနှင်ခဲ့ရသည်။ လမ်းခုလတ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် ရဲစခန်း သုံးခုသို့ လည်း ရေဒီယိုဖြင့် သတင်းပေးခဲ့သေးသည်။ သည်တုန်းကတော့ ချွတ်ယွင်းမှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမကြုံတွေ့ခဲ့ရ။

တီဖီမြို့ကိုလွန်တော့ မြစ်ကြောင်းက ဖောက်လာသည်။ အကွေ့အကောက် တွေက ရှည်လျားထွေပြားလာသည်။ သည်လိုကွေ့ကောက်နေသည့် မြစ်ကြောင်း အတိုင်းသာ လိုက်နေရမည်ဆိုလျှင် မာနော့စ်မြို့သို့ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် မိုင်ပေါင်း ၄၀၀ လောက် ပျံသန်းရဦးမည်။ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံတွင် ရှိနေသည့်ဆီက ထိုမျှသောခရီးကိုရောက်အောင် ပျံသန်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း တီဖီမြို့မှနေ၍ တောနက်ရိုင်းကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ရိုင်ယိုနီးဂရီးမြစ်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းခဲ့မိသည်။ ထိုနည်းအားဖြင့် မာနော့စ်မြို့သို့ ရောက်အောင် မိုင် ၁၅၀ မျှသာ ပျံသန်းရမည်ဖြစ်သည်။

mg.yoe.com

တကယ်ဆိုတော့ ဤအပြုအမူသည် မိုက်မိုက်မဲမဲ အတင့်ရဲလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ လေယာဉ်မောင်းသည့် အတွေ့အကြုံ ကျွန်တော့်လောက် ရှိထားပြီး သော အခြားမည်သူကမျှ ယခုလို မိုက်မိုက်မဲမဲ စွန့်စားကြမည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့် အသက်ကလည်း ၂၃ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ခလုတ်ထိမှ ကျွန်တော် အမိတမိပြီ။ ဗီဂါလေယာဉ်ငယ်၏ နောက်ကြောင်း များကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဘာမျှမသေချာ၊ မရေရာသော ပစ္စည်းတစ်ခုမျှ သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်အောက်မှာရှိနေသော လူသူမရောက်ပေါက်နိုင်သည့် တောမျက်မည်း ကြီးသည် ထင်သံလောက်တော့ မဆိုးနိုင်ဟု အားတင်းလိုက်မိသည်။

လမ်းကြောင်းပြ အိမ်မြှောင်က အလုပ်မလုပ်တော့ပြီ။ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ပြသည့် အိမ်မြှောင်ကိုလည်း အားကိုး၍မရပြီ။ သို့သော်လည်း ရိုင်ယိုနီးဂရိုးမြစ်သည် တီဖီမြို့၏ အရှေ့စူးစူး မိုင် ၁၅၀ လောက်အကွာမှာ ရှိနေ သည်။ နေရောင်ကို လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်အဖြစ် အသုံးပြုကာ အရှေ့စူးစူးသို့သာ မောင်းနှင်ပျံသန်းရပေတော့မည်။

ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့ လိုက်ရသည့် အမှတ်အသားမှာ ဆီအနည်းအများပြ မိတာဖြစ်သည်။ မိတာက တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးကျနေသည်။ တခြားကိရိယာများကလည်း ကောင်းစွာ အလုပ် မလုပ်ကြတော့။ လုပ်ပါသည်ဆိုလျှင်လည်း သူတို့မှာ အားကိုးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုးမဟုတ်။

သည်လိုအချိန်မျိုးမှာပင် ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် တောင်ထွတ် များနှင့် ပြည့်နေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။ မြေပုံထဲမှာကျတော့ ထိုနေရာသည် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးဖြစ်သည်။

ယင်းတောင်ထွတ်များသည် အိန္ဒြေတောင်တန်းကားမဟုတ်။ သို့သော်လည်း မြင့်မားလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ဗီဂါလို လေယာဉ်ပျံမျိုးကလေးဖြင့် ကျော်လွှား ပျံသန်းရန် လွယ်ကူသော တောင်တန်းမျိုးမဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်၏ အမြင့်ပေပြမိတာက ပေ ၄၀၀၀ ကို ပြနေသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အရာရာကို စိတ်မှန်းဖြင့်ပင် ကြိတ်ရပေတော့မည်။

သည်တောင်ကိုကျော်နိုင်ဖို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကခွာပြီး တစ်ပတ်ချင်းဝဲကာ အပေါ်

www.mgyoe.com

သို့တက်ရမည်။ လုံလောက်သည့် အမြင့်ပေသို့ ရောက်မှသာ တောင်ကို ဖြတ်ကျော် ရမည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိပြီ။ ဆီပြတ်တော့မည်။

စိမ်းမှောင်နေသော သစ်တောကြီးဝယ် အလယ်တွင် ဝက်ကျောကုန်းကြီးလို မည်းမှောင်နေသည့် တောင်ထွတ်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ ကျော်မိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဖွာဆန်ကြံနေသည့် တောင်ထွတ်များနှင့် ပက်ပင်းပါ တိုးတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် အချိန်မရှိတော့။

အကျယ်ဆုံး တောင်ထွတ်ကြားတစ်ခုကိုရွေးပြီး ကံဆိုး ကံကောင်း မောင်းဝင် လိုက်သည်။ အောက်ဘက်မှာတော့ လမျက်နှာပြင်လို တောင်ကတုံးများရှိနေသည်။ လေအိတ်နှင့် တိုးမိပြီး ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။ မြေပြင်နှင့် ထိလုလုတွင် တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရသည်။

တောင်ထွတ်များကြားသို့ ဝင်လာမိခါစတုန်းက ကျွန်တော့်အဆုံးအဖြတ် မှားသွားပြီဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အတောင်ပုံနှစ်ဖက်အစွန်းနှင့် တောင်ထွတ်များ ခြစ်မိဖို့လမ်းက များနေသည်။ ထိုသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းနေရခိုက်မှာပင် အလွန်တရာ ကျယ်ပြောသည့် တောင်ကြားလွင်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ ပျံသန်းနေမိကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။ ဆူပွက်နေသည့် ရေနွေးအိုးမှ အငွေ့တံထောင်းထောင်းထလာသလို မြူတွေပျံလာပြီး ကျွန်တော့်လေယာဉ်ကို ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အအေးဓာတ်ကလွန်ကဲလာသည်။ မိုးကလည်း သည်းသည်း ထန်ထန် ရွာချလိုက်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးအလက်တွင် အရှေ့ဘက်မှာ ရှိနေသည့် ကြီးမားသောတိမ်တိုက်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းခြုံတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အပူပိုင်းဒေသ၏ မုန်တိုင်းများသည် ဤအရပ်တွင် လေယာဉ်ပျံမောင်းနှင် နေကြရသူတို့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေကြရသည့် အန္တရာယ်များအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်းတို့၏သက်တမ်းမှာ အချိန်ကာလတိုတောင်းသော်လည်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ကြီးမားသည့်ဘေးအန္တရာယ်များကို ဖြစ်စေသော အရာအားလုံး ကို ချိုးဖျက်ပစ်နိုင်သော မုန်တိုင်းများဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်းနှင့် ရောပါလာသည့် မိုးကြိုးကလည်း အဆိုးရွားဆုံးသော ဘေးအန္တရာယ်ပင်။ ထိုမုန်တိုင်းများ၏ အပေါ်ကို ကျော်တက် ပျံသန်းခြင်းသည်သာလျှင် ဘေးအန္တရာယ်အကင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံအဖို့ သူပျံတက်နိုင်သည့်အမြင့်ဆုံးပေအထိ ရောက်နေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲဟု သဘောထားရန်မှတစ်ပါး ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာမျှမရှိတော့ပြီ။

သေဘေးကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားနိုင်၊ မစဉ်းစားအား။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံ လေထဲမှာ ပျံသန်းနေနိုင်ရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစူးစိုက်နေရသည်။ ဗီဂါလေ ယာဉ်ပျံကိုယ်ထည်မှာ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေး ကစားသည့် အရုပ်တစ်ခုလို ကိုယ်ထည်နှစ်ခြမ်းကိုဆက်ပြီး ကော်နှင့်ကပ်ထားသော လေယာဉ်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အရုပ်တစ်ခုလိုပင် ထက်ခြမ်းကွဲရတော့မည့် အခြေ အနေသို့ ဆိုက်နေပြီ။

...အပြင်ဘက်မှာ မည်းမှောင်နေသည်။ စုတ်ပြတ်နေသည့် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်မှ ရေများ တဖွားဖွားဝင်နေသည်။ မိုးပေါက်တို့က အတောင်ပံများကို အရှိန်နှင့်ရိုက်ခတ် နေသည်။ လျှပ်စီးကလည်း တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။ ကိုယ်ထည်မှ အပိုင်းအစကလေး များလည်း ပဲ့ပြီးလွင့်စဉ်ကျစပြုနေပြီ။

ယခုလို တစ်စစ ပဲ့ကြွနေသည့်လေယာဉ်ပျံကလေးကို ကြိုးစားထိန်းရင်း မောင်းနှင်နေရသည့်အတွက် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အူမြူးနေမိပြန်သည်။ အခြား ဘာကိုမျှမစဉ်းစားနိုင်။ ထိုအခိုက် အမိုးပေါ်မှ ကိုယ်ထည်တစ်စ ပြုတ်ထွက် သွားပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ မိုးရေစက်များ တဖွားဖွားကျလာသောအခါ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ညနေစောင်းလောက်တွင် တောက်ပသည့်နေရောင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက် လာပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှာ မြစ်တစ်စင်းကို ရုတ်ခြည်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ရိုင်ယိုနီးဂရီးမြစ်ဖြစ်နိုင်သည်။ လက်ကျန် ဆီနည်းနေခြင်း၊ အတောင်ပံများ တစ်စစ ပဲ့ကျနေခြင်းများကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ထိုမြစ်ဆီသို့ဦးတည်ကာ ကျွန်တော် ပျံသန်း လာခဲ့သည်။

ကိုယ်ထည်မှ အပိုင်းအစများ အဆက်မပြတ် ပဲ့ကြွကျနေသည်။ ဗီဂါ လေယာဉ်ကလေးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းနေသည်။ ဘာကြောင့်စက်မရပ်ဘဲ ဆက်လက်လည်ပတ်နေသည်ကိုမူ ဘုရားသခင်သာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ တကယ့် ကို မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နေသည်။ ယခုဆိုလျှင် နေပြောက်မထိုးသော အောက်က တောနက်ကြီးထဲသို့ အချိန်မရွေး ပျက်ကျသွားနိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ ပျက်ကျလျှင် အသက်ရှင်ဖွယ်ရာအကြောင်းကား မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော့်နားမှာ တပ်ထားသည့် နားကြပ်တွင်းသို့ အသံတစ်ခုဝင်လာသည်။
 “ဟေး...ဗီဂါ၊ မင်း အစောင့်ပံတွေ ခတ်လှချည်လားကွ၊ မင်းဟာ ငှက်
 တစ်ကောင်လို့ ငါထင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းကင်မှာ မင်း ပျံနေနိုင်တာလဲ”

*

သူ ဘယ်ကပေါ်လာသည်မသိ။ ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှင်ပေါင်
 တန်းပြီး လိုက်လာသည်။ ကြက်သွေးရောင်တွင် ငွေရောင်ဖြင့် အနားသတ်ထား
 သော ဟေလေအမျိုးအစား လေယာဉ်ပျံကလေး။ အမြင်အားဖြင့် လေးငါးနှစ်ထက်
 ပိုပြီး ဟောင်းသေးပုံမရ။ သူ့အသံက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်သည်။ လေယူလေသိမ်းက
 အမေရိကန်လူမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“နေးလ်မာလိုရီ၊ အစ်ကွစ်တော့စ်က ထွက်လာတယ်။ ဘာလမ်းကိုအသွား
 လမ်းမှာ မာနေ့စ်ကိုဝင်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းကွာ... လင်းဘတ်လို အကောင်မျိုးကိုသာ သောက်ရူးထပြီး မတော်
 တရော် သောက်ရမ်း လေယာဉ်ပျံမောင်းတဲ့ အကောင်လို့ အများက ခေါ်နေတယ်
 ထင်တာ၊ မာနေ့စ်မြို့က ဒီမြစ်ရဲ့အောက်ဘက်ပိုင်းမှာ မိုင် ၁၀၀ လောက် ဝေးသေး
 တယ်။ အဲဒီလောက်ဝေးတဲ့အထိ မင်း လေယာဉ်ပျံကို မျှောထားနိုင်ပါ့မလား”
 သူ့အသံပြိုကြီးနှင့်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

အနည်းဆုံး နောက်ထပ် ၁ နာရီ ကြာဦးမည်။ ဆီအခြေအနေကို ငုံ့ကြည့်
 လိုက်သည်။ လေတိုက်နှုန်းကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပြနေသည့်မိတာတွေက
 ဘာတစ်ခုမျှ မသေချာ။ မဲရေရာ။

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမြန်နှုန်းက တစ်လျှောက်လုံးကျလာတယ်။
 ဆီတိုင်ကီကလည်း ခန်းခါနီးနေပြီ”

“ဒီလိုတိုင်းပြည်မျိုးမှာ အောက်ခုန်ဆင်းလို့ကတော့အပိုပဲ။ မင်းကို ဘယ်တော့မှ
 ပြန်တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်လောက် ထိန်းထားနိုင်ပါ့မလား”

“ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“မြစ်အောက်ဘက် ၁၀ မိုင်၊ ၁၅ မိုင်လောက်မှာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခု
 ရှိတယ်။ အောက်ကို မင်းဆင်းနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကတော့ အဲဒီတစ်ခုပဲရှိတယ်”

mgyoe.com

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်မှာ နှစ်ပိုင်း ပြတ်ထွက်လုနီးပါးရှိနေပြီ။ ဘယ်ဘက် တောင်ပံကလည်း ပြုတ်ထွက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်တော် ပြန်မပြောတော့ချေ။ လေယာဉ်ပျံမှာ အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ထိုးကျလိုက်ဖြင့် စောစောကထက် အခြေအနေပိုဆိုးလာသည်။

ရိုင်ယိုနီးဂရီးမြစ်ကိုရောက်ပြီး အကြေဘက်ကို ကွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော့် လေယာဉ်မှာ အမြင့်ပေ ၁၀၀၀ လောက်သာ ရှိတော့သည်။ တစ်ဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့စောင်းသွားသည်။ မြေပြင်ဆီသို့ ထိုးကျနေပုံမှာ သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကြွေကျနေ သည်နှင့် တူလှသည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည် အပေါက်များထဲမှ လေတူဝှေးတူ တိုးဝင် နေသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ နှေးသီးနှေးပေါက်များနှင့် ရွှံ့စိုနေသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ရှိသမျှခွန်အား အကုန်ကိုသုံးပြီး လေယာဉ်ကိုထိန်းနေရသည်။

“စိတ်အေးအေးထား ချာတိတ်၊ စိတ်အေးအေးထား...။ မဝေးတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ဘယ်ဘက်မှာ တစ်မိုင်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ အောက်ကိုနှိမ့်တော့။ အခု အတိုင်းဆိုရင် ကျောက်တုံးကို ပစ်ချလိုက်သလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ထူးဆန်းသော၊ ကြမ်းတမ်းသော သူ့အသံက ကျွန်တော့်နားကြပ်ထဲမှာ အက်ကွဲစွာ ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားပြီဗျာ” ဟု ပြောရင်း အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ဗီဂါလေယာဉ်ငယ်သည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တုန်ခါပြီး ညာဘက်သို့ စောင်းသွားသည်။

တောကြီးမျက်မည်းအလယ်မှ ကျယ်ပြောပြန့်ပြူးသည့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ကျွန်တော့်ရှေ့ နှစ်ဖာလုံခန့်အကွာမှာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ မြစ်ကမ်းနှင့် ကိုက် ၂၀၀ လောက်အကွာမှာဖြစ်သည်။ လေကြောင်းကလည်း မှန်နေသည်။ လေကြောင်း မမှန်လျှင်လည်း ကျွန်တော် ဘာမျှမလုပ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ အမြန်နှုန်းကို လျှော့ချနိုင်ဖို့ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေပြီ။ သည်အချိန်မှာပင် လေယာဉ် စက်က ရပ်သွားတော့သည်။

သို့သော်လည်း အမြီးက ပဲ့ကိုထိန်းပြီး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်မှ ကျွန်တော် မျှောဆင်းလိုက်သည်။

ညာဘက်သို့ စောင်းကျသွားသောအခါ ကျွန်တော့်တွင် ရှိသမျှခွန်အားကို သုံးပြီး ပြန်တည့်ယူကြည့်သည်။ တည့်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ကြီးပမ်းသည့်အနေဖြင့် ထိန်းပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

မမြင်တွေ့ရသော အုတ်နံရံကြီးကို တည့်တည့်ဝင်တိုးပြီး တိုက်လိုက်ရသလို ရှိသည်။ လေယာဉ်ပျံသည် ပေ ၁၀၀ လောက်မြင့်သည့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ ခဏတော့ တွဲလောင်းချိတ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည် အောက်ပိုင်းသည် မြက်ခင်းပြင်၏ အနောက်ဘက်စွန်းရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများနှင့် တိုက်မိပြီး ပြုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ယင်းကဲ့သို့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများနှင့် ရှုပ်တိုက်မိခြင်းသည် ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းနှင့် အတူတူဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ တိုက်မိသောကြောင့်လည်း လေယာဉ်အရှိန်ကို သတ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ အရှိန်ကုန်သလောက်ရှိတော့မှ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှ မြက်တောထဲသို့ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အလိုက်သင့်ပြုတ်ကျသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခြောက်ပေလောက်မြင့်သည့် မြက်တောကြီးထဲမှာ ရှုပ်တိုက်ပြီး ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ အတောင်ပံနှစ်ဖက်စလုံး နောက်ပိုင်းမှာ ပြုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မြစ်ကမ်းပါးနှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့်အကွာမှာ ရပ်သွားတော့သည်။

ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ဖွင့်ပြီး ချောထုပ်များကို အပြင်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ နောက်က ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သွားသည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ဖုတ်ပူမီးတိုက်လုပ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ တိုင်ကီထဲမှာ ဆီတံစက်မျှမရှိတော့သောကြောင့် မီး ထမလောင်နိုင်တော့ပြီ။

ချောထုပ်တစ်ထုပ်ပေါ်တွင် သတိနှင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်များ တုန်နေသည်။ အလွန်အမင်းကားမဟုတ်။ သို့သော် သိသာလောက်အောင် တုန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နှလုံးကလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ဟေလေ လေယာဉ်ပျံက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ နိမ့်နိမ့်ကလေးဖြတ်ပျံသွားသည်။ သူ့ကိုမော့မကြည့်တော့ဘဲ လက်ယမ်းပြလိုက်မိသည်။

ဂျာကင်အင်္ကျီစစ်ဖြုတ်လိုက်သည်တွင် ဘော်လ်ကန်ဆိုဘရာနီ စီးကရက်သံဘူးတစ်ဘူးကို စမ်းမိသည်။ လီမာမြို့ မှောင်ခိုဈေးမှ အရင်လက တစ်ကာတွန်းဝယ်လာရာ နောက်ဆုံးလက်ကျန် သံဘူးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သောက်ရသည့်စီးကရက်၏ အရသာသည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ထူးခြားလှသည်။

ခဏကြာတော့ ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ထသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဟေလေ လေယာဉ်ပျံသည် မြက်ခင်းပြင်ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်မှ

ဝဲပြီး ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြက်တောထဲသို့ ဆင်းချလိုက်သော အခါတွင် ဗီဂါလေယာဉ်ပျက် အပိုင်းအစများနှင့် သစ်ပင်များကြားမှ သီသီကလေး လွတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချောထုပ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်လိုက်မိပြန်သည်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်များ မခိုင်တော့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ထုတ် ပြီး ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ အလွန်ရှည်လျားသည့် မြက်တောကြီးကို တိုးပြီး ကျွန်တော့် ဆီသို့ သူ လျှောက်လာနေသည်ကို သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်သံ လည်း ကြားရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာကြောင့်ပြန်မထူးမိမှန်းမသိ။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ နေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း စီးကရက်ကိုဖွာကာ ဗီဂါလေယာဉ်ပျက်ကိုကျော်ပြီး မြစ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မြင်သမျှ ကြားသမျှများကို စိတ်တွင်းမှ လိုက်လံမှတ်သားရင်း ကျွန်တော် အသက်ရှင် လျက် ရှိနေပါသေးကလားဟု နားလည်လိုက်ရသည်။

“မင်းဟာ တကယ့်ကို လေထဲမှာ ပျံနိုင်တာပဲကွာ။ ငါဖြင့် ဒီစကားပဲ ပြောတတ်တော့တယ်”

မြက်ပင်တွေကြားထဲက သူပေါ်လာပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေပုံမှာ တုပ၍မရနိုင်သည့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်တရာ ထွားကျိုင်းလှသည်။ သားရေကုတ်အင်္ကျီ၊ ကိုယ်ကျပ်ဘောင်းဘီ၊ ဒူးဆစ်အထိရောက် သည့် ဘွတ်ဖိနပ်၊ သားရေဦးထုပ် စသည်တို့မှာ သူ့အဆောင်အယောင်များဖြစ်သည်။ နေကာ၊ လေကာမျက်မှန်ကြီးကို နဖူးပေါ်သို့ပင့်တင်ထားသည်။ ညာဘက်ပေါင်ပေါ် တွင်မူ ၄၅ ဗို့ထ် ပစ္စတိုသေနတ်က အိတ်နှင့်တွဲလောင်း။

သူ့ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော် စကားပြောသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြောနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောနေသလို စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် နေးလ်မာလိုရီပါ”

“မင်းနာမည် ပြောပြီးပြီလေ၊ မမှတ်မိဘူးလား။ ငါ့နာမည်က ဆမ်ဟင်နာ၊ ချောထုပ်တွေအပြင် တခြားအဖိုးတန်တာများ ကျန်သေးသလား” သူက အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

mgjyoe.com

သူ့အသက် ၄၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း နောင်ကျမှ ကျွန်တော် သိရသည်။ သူ့ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုတော့မရ။ သူ့မျက်နှာက အသက်ကို ခန့်မှန်းရ ခက်သော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ အသားရောင်က သူ့သားရေကုတ်အင်္ကျီ အရောင်လို နေလောင်ပြီး ညိုနေသည်။

တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားကိုးသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အရာရာမှာ အောင်ပွဲခံနိုင်သော သဏ္ဍာန်လည်းရှိသည်။ မည်သို့သော အခက်အခဲကို တွေ့စေကာမူ ကျော်လွှားလွန်မြောက်နိုင်သူမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။ သို့သော်လည်း စင်းလုံးချောကား ဟုတ်ပုံမရ။ ယခုရပ်နေသည့်ပုံမှာလည်း အရုဏ်တက်တွင် ကင်းစစ်သွားတော့မည့် လေသူရဲတစ်ဦး၏ ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းမဟုတ်ဘဲ ဟန်လုပ်ပြ နေသည့်ပုံမျိုး။ ချက်လုံးအရောင်တ အားနည်းလှသည်။

မိုင်းတွင်းအတွက် စက်ပစ္စည်းများ ကျန်နေသေးကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြ လိုက်သောအခါ ဗီဂါလေယာဉ်ပျက်ပေါ်သို့ တက်သွားပြန်သည်။ ခံဏကြာတော့ ပတ္တမြားအိတ်ကို ဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒါ မင်းပစ္စည်းလား” ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ ပတ္တမြားအိတ်ကို အောက်သို့ ပစ်ချပေးသည်။ “ဟိုသေတ္တာတွေကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့လေယာဉ်ပျက် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တခြား ဘာလိုချင်သေးသလဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုယမ်းခါပြလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရတော့သည်။ “အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ မြေပုံခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်သေနတ်ရှိတယ်”

အလွယ်တကူပင် သေနတ်ကို သူတွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ကျည်ဆန်ဘူး များနှင့်အတူ ကမ်းပေးသည်။ ၃၈ ဗိုလ် ဝက်ဘလေ အမျိုးအစား ခြောက်လုံးပြူးကို လှမ်းယူပြီး ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ထည့်ထားလိုက်သည်။

“မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဒီနေရာက ခွာကြစို့” ပြောပြောဆိုဆို-ချောထုပ် သုံးထုပ်ကို အသာကလေး မယူလိုက်သည်။ “ဒီတစ်ဝိုက်မှာရှိနေတဲ့ အင်ဒီးယန်း တွေက ဆိုးတယ်။ မနှစ်တုန်းက မြေယာကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဆရာဝန်က သူတို့ကို ကျောက်ရောဂါကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးရမယ့်အစား ကျောက်ပေါက်ဆေးတွေ ထိုးပေးလို့ အဖိတ်အစဉ်တွေ သိပ်များခဲ့တယ်။ ဒါတောင် လူဦးရေ ၅၀၀၀ လောက်တော့ ကျန်ဦးမယ်။ ဖမ်းမိတဲ့မျက်နှာဖြူမှန်သမျှကိုတော့ အရှင်လတ်လတ် အရေဆုတ်တော့ တာပဲ”

သည်အကြောင်းတွေကို နားလျှံအောင် ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးပါပြီ။ အမေ့ ဖြစ်မှမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေကြသည့် အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများကို လူဖြူများက လူသားအဖြစ် မမြင်နိုင်ကြ။ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများအပေါ် မည်သို့သောရက်စက်မှုကိုပင်ပြုပြု တရားသည်ဟု မှတ်ယူနေကြသည်။

စကားတတွတ်တွတ်ပြောရင်း မြက်ပင်တွေကြားထဲသို့ တိုးသွားနေသည့် ဆမ်ဟင်နာ၏နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုးလာသော ကြောင့် ထပျံသွားသည့် နှံကောင်များ၊ အခြားပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များမှာ တိမ်တိုက်ကြီး အုံ့ဆိုင်းသွားသလို များပြားလှလေရာ ဟင်နာက ကျိန်ဆဲနေသည်။

“အလကား အသုံးမကျတဲ့တိုင်းပြည်၊ ဘုရားသခင် နောက်ဆုံးဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ နေရာ၊ ဘိတ်ချီးနေရာ၊ သူတိုင်းပြည် သူ့လူမျိုးနဲ့တော့ ဟန်ကိုကျလို့”

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကရော ဘာကြောင့်နေနေတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့လေယာဉ်ပျံ ဟေလေရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား သည်။ ချောထုပ်များကို အခန်းတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လာသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်နေသည်။

“နေချင်လွန်းလို့ နေနေတာမဟုတ်ပါဘူး ငါ့ညီရာ၊ မနေမဖြစ်တဲ့ဘဝမို့ နေရတာပါ”

လေယာဉ်မောင်းခန်းအတွင်းသို့ သူက ကျွန်တော့်ကို တွန်းတင်ပေးလိုက်သည်။ ဗီဂါလေယာဉ်လောက်တော့ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်မရှိ။ ခရီးသည်အတွက် ထိုင်ခုံ လေးခု၊ နောက်ဘက်မှာ ပစ္စည်းတင်သည့်အခန်း၊ ပစ္စည်းအားလုံး စနစ်တကျ နေထားတကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသည်။ လေယာဉ်က အသစ်မို့ ဤသို့ စနစ်တကျ ရှိနေခြင်းမဟုတ်။ အမြဲတစေ တသသနေနိုင်မှ တန်ကာကျသော လေယာဉ်ပျံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဟင်နာလို လူမျိုးမောင်းရန် သင့်လျော်သည့် လေယာဉ်မဟုတ်ဟုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မှတ်မထင် တွေးလိုက်မိသည်။

သူ့ဘေးကရုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ပတ်လိုက်သည်။ သူက တံခါးပိတ်နေသည်။

“မိုင်ကုန်တင်ရင် တစ်နာရီကို မိုင် ၁၈၀ လောက်မြန်တယ်”
ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိသွားသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဘာမျှ

လုပ်ရန်မလိုဘဲ ဘေးကထိုင်ခုံတွင် သက်သောင့်သက်သာထိုင်ပြီး အခြားသူ လုပ်သမျှ ကို ကြည့်နေရသည်မှာ အလွန်ကောင်းမြတ်သည့် အရသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူသည် အလွန်တော်သည့်လေယာဉ်မှောင်းသမား။ လေယာဉ်ပျံတက်ရမည့်နေရာမှာ မြက်ခင်းပြင်၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ သစ်ပင်များနှင့် ဝေးလှသည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှပင်မရှိ။

မြက်ပင်ရှည်ကြီးများထဲမှာ ဖြတ်ပြီး သူ မောင်းလာသည်။ သိပ်မြင့်မြင့်ကြီး ပျံတက်၍လည်းမရ။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများနှင့် လွတ်ရုံကလေးသာ တက်နိုင်သည်။ ဆမ်ဟင်နာသည် အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် သစ်ပင်အထက် ၁၀ ပေလောက်ခွာပြီး ပျံတက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျယ်လောင်စွာ သူရယ်သည်။

“လူ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးတကာ အကြီးဆုံးအရာဟာ ဘာလဲသိရဲ့လား မာလိုရီ။ ကံကောင်းတာကွ၊ ကံကောင်းတာ။ ကောင်းတဲ့ ကံတွေကတော့ ငါ့မှာ အပြည့်ပဲဟေ့။ ငါ့အသက် ၁၀၁ နှစ်အထိ ရှည်မယ်”

“ကံကောင်းပါစေဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် အရက်သောက်ပြီး စကားပြောနေသူလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လည်း မူးနေသူတစ်ယောက်လိုကားမဟုတ်။ ပါးစပ်ပိတ်မထားနိုင်လောက်အောင် လည်း စကားများလွန်းလှသည်။ သူ ဘာတွေပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ တော့။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ အလိုလို ပိတ်သွားသည်။ သူ့စကားသံနှင့် အင်ဂျင်စက် သံများ ဧရာထွေးသွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုအသံများအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းသာ ကျန်တော့သည်။

[၂]

နတ်မိမယ်လေး မာရီယာ

နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် ခရီးဆက်သွားခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည်။ မာနော့စ်မြို့သည် နေချင်စဖွယ်မြို့မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့ ထွက်သည့် သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းနှင့် ဘီလမ်မြို့သို့ ခရီးဆက်နိုင်ဖို့သာ စိတ်စောနေမိသည်။

သို့သော်လည်း စပြီဟေ့ ဆိုကတည်းက တလွဲတချော်တွေဖြစ်ကုန်သည်။ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရဲအရာရှိက ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးနေသည်။ ကျွန်တော် အစစ်ခံသမျှ စကားလုံးများကို သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ရေးနေသည်။ သည်တော့လည်း အချိန်တွေ ကုန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

အစစ်ခံချက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆမ်ဟင်နာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို စစ်ဦးမည်။ ကျွန်တော်က သူ့ရုံးခန်း အပြင်ဘက်မှ ထိုင်စောင့်ရဦးမည်။ ပိတ်ထားသည့် ရုံးခန်းတံခါးကြားမှ တိုးထွက်လာသည့် ရယ်သံများကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် ရဲအရာရှိနှင့် ဆမ်ဟင်နာတို့သည် အလွန်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။ နောက်ဆုံး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာကြသောအခါ ဟင်နာ၏ လက်တစ်ဖက်က ရဲအရာရှိ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

“အင်း... ဆီညော်မာလိုရီ” ရဲအရာရှိက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ “ခင်ဗျားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကပ္ပတိန်ဟင်နာကို ကျွန်တော်

mgyo.com

မေးကြည့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားအစစ်ခံချက်တွေ အားလုံးမှန်ကန်ကြောင်း သူ့က ထောက်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျား သွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ”

အကောင်းဆုံးစကား ဖြစ်ပါ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရဲအရာရှိ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဆမ်ဟင်နာက ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်၍ ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ ငါ့မှာ အလုပ်ကလေးတွေ ကျန်သေးတယ်။ မင်းကိုကြည့်ရတာ လူသေတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သလိုဖြစ်နေပြီ။ အောက်ထပ်မှာ ကားတစ်စီးငှားပြီး ‘နန်းတော်ဟိုတယ်’ ကို အပို့ခိုင်း၊ ဂျူကာဆိုတဲ့ လူကိုမေး။ ငါ လွတ်လိုက်တယ်လို့ပြော၊ ၅ နာရီ ၆ နာရီလောက် အိပ်လိုက်ရင် မင်းလန်းသွားမယ်။ ဒီညနေ မင်းနဲ့ငါ အချိန်ဖြုန်းကြတာပေါ့။ တစ်ခုခုစားမယ်။ အကောင်းဆုံးအလုပ်တစ်ခုကို တို့နှစ်ယောက် အတူတူလုပ်မယ်”

“မာနော့စ်မြို့မှာလား”

“သူတို့မှာ ဒုစရိုက်မှုတွေ ရှိနေပါသေးတယ်ကွာ။ ကိုယ်က ရှာတတ်ဖို့သာ လိုတာပါ” ပြောရင်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် ပုံမျိုးဖြင့် သူ ပြုံးသည်။ “ကဲ... ပြီးမှတွေ့ကြမယ်”

ဆမ်ဟင်နာသည် ရဲအရာရှိအခန်းထဲသို့ တံခါးမျှမခေါက်တော့ဘဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အောက်ထပ်ဆင်းပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် တန်းမသွားပါ။ လှေကားခြေရင်းတွင် တွေ့သည့် မြင်းလှည်းတစ်စင်းကို ငှားကာ သတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်၏ လိပ်စာကို ပြောပြပြီး မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဗီဂါလေယာဉ်ပျံကို ဘီလမ်မြို့သို့ရောက်အောင် မောင်းနှင်ပို့ရန် ကျွန်တော်နှင့် စာချုပ်ထားသော ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။

၁၉ ရာစုနှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်က ဤနယ်မှာ ရော်ဘာလုပ်ငန်းများ အကြီးအကျယ် ထွန်းကားပြီး ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက မာနော့စ်မြို့မှာ ဒုစရိုက်ပေါင်းစုံနှင့် ပြမ်းတီးနေခဲ့သည်။ လူတွေကလည်း အကျင့်ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်ကြသည်။ သည်လိုကစပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သည်ဒေသသည် အခြေချနေထိုင်အပ်သောအရပ် မဟုတ်တော့ပြီ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီး နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာသည်။ သည်နေရာက ချက်ချင်းထွက်ပြေးချင်ပြီ။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ သည်မြို့ကို

နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် ကြည့်လိုက်ချင်ပြီ။

ဆိပ်ကမ်းဂိုဒေါင်ကြီးအတွင်းမှ ရုံးခန်းမှာ သတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီ၏ ဒေသခံ ကိုယ်စားလှယ်ကို တွေ့ရသည်။ အရပ်က သွယ်သွယ်၊ အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ လူ့လောကတွင် ကြာကြာနေရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေပုံ ရသည်။ အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေသည်။ ချောင်းဆိုးတိုင်း သွေးကပါနေရာ သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကြီးမှာ သွေးများဖြင့် ရွဲနစ်နေသည်။

ချောင်းမပြတ်ဆိုးနေသည့်ကြားမှပင် ကန်ထရိုက်စာချုပ်အရ ကျွန်တော့်တွင် ဘာအကျိုးခံစားခွင့်မျှ မရနိုင်ကြောင်း၊ ဘီလမ်မြို့သို့ ဗီဂါလေယာဉ်ပျံကို ချောချော မောမော ရောက်အောင်ပို့နိုင်မှသာ ကျွန်တော့်ကို ငွေထုတ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သည်အဖြေကိုပင် မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ငင်နေသည့် ကိုယ်စားလှယ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ တော့သည်။

မြင်းလှည်းက ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေသည်။ မြင်းလှည်းဆရာသည် အပူရှိန် ကြောင့် ငိုက်မျဉ်းနေသည်။ မြက်ဦးထုပ်ကြီးက သူ့မျက်လုံးများကို ဖုံးအုပ်နေသည်။ မြစ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာရှိလေမလားဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ကမ်းနားဘက်သို့ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်သွားမိသည်။ ရှေ့နားက ကုန်ဂိုဒေါင်တစ်ခုအနီးတွင် ငှက်ပျောသီးများ တင်နေသည့် မီးသင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။

သင်္ဘောကပွတိန်သည် တံတားပေါ်ရှိ အဖိကလေးအောက်မှာ ပတ္တမြားကုလားထိုင် နှင့် ထိုင်နေသည်။ သူ့သင်္ဘောသည် မနက်ဖြန်မနက် ၉ နာရီတွင် ထွက်ခွာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘီလမ်မြို့သို့ ခြောက်ရက်ကြာအောင် ခုတ်မောင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပေါက်လွှတ်ပဲစား ခရီးသည်များနှင့် ရောနှောမလိုက်လိုက် အရာရှိ ခန်းတစ်ခန်းကို စီစဉ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ ခရူဇီရိုငွေ ၁၀၀ ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မနက်ဖြန် အချိန်မီ ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ သူ့မျက်လုံးများ ပြန်မှိတ်သွားပြီး သူ့အလုပ်ကိုသူ ပြန်လုပ်နေလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ခရူဇီရိုငွေ ၁၀၀၀ ကျော် ရှိသေးသည်။ ပေါင်စတာလင်နှင့်တွက်လျှင် ၁၅၀ လောက် ရှိသည်။ ထိုမျှလောက်သော ငွေသည် အိမ်ပြန်စရိတ် ကောင်းကောင်းကြီး လောက်ငသောငွေဖြစ်လေသည်။ ဘီလမ်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ကြုံရာသင်္ဘောဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်တော့မည်။

ကျွန်တော်၏ အိမ်အပြန်ခရီး။ တောင်အမေရိကနိုင်ငံတွေထဲမှာ နှစ်နှစ်ခွဲ ကျွန်တော် နေခဲ့သည်။ အဆိုးရွားဆုံးများနှင့်သာ ကြုံခဲ့ရသည်။ ယခုလို ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ ပြန်ရတော့မည်ဆိုတော့ ကြည့်နူးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် စိတ်အချမ်းသာဆုံးသော အချိန်ဖြစ်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုမှန်သမျှတို့သည်လည်း ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ မြင်းလှည်းရှိ ရာသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

*

ဟိုတယ်အစုတ်မှာပင် တည်းရလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်မျှော်လင့် ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သားသားနားနားရှိနေသည့် 'နန်းတော်ဟိုတယ်' ကို တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်မိသည်။ ဆမ်ဟင်နာ၏ နာမည်ကို ပြောပြလိုက် သောအခါ ထိုနာမည်သည် မျက်လှည့်ပစ္စည်းများလားဟု ထင်ရလောက်သည်။ သူပြောလိုက်သည့် ဂျူကာဆိုသူကို တွေ့ပါသည်။ အသက်ကြီးလှပြီ။ ဆံပင်က ဖြူလှပြီ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ အယ်လ်ပတ်ကားအင်ဂျီကိုဝတ်လျက် စားပွဲတစ်လုံးနောက်မှာ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည်။ ဆမ်ဟင်နာက လွတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့သည်။ သံပန်းဝရန်တာကလေးနှင့် မြစ်ပြင်ကို စီးမြင်နေရသည့် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ ကြေးခုတင်ကြီးနှင့် မဟော်ဂနီသား အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများက အခွဲသား။

အဝတ်နက်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်ဒီးယန်းအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်းအသစ်များယူပြီး ဝင်လာသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ရေချိုးခန်း ကို ဂျူကာက လိုက်ပြသည်။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း သီးသန့်သုံးနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ရေနွေးလိုလျှင် ခေါင်းလောင်းတီးပြီး တောင်းရုံသဖြင့် အားနာလှ ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြောသည်။ ကပ္ပတိန် ဟင်နာ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖို့ အစစအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးများသာ ဖြစ်ရစေမည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ကတိပေးသွားသည်။

အဝတ်အစားများကို ချွတ်နေရင်း သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ

mgyoe.com

သည်။ ဆမ်ဟင်နာလို လူမျိုးအဖို့တော့ မာနေ့စံမြို့မှာ အနေချောင်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးအဖြစ် တစ်မြို့လုံးက အသိအမှတ်ပြုပြီး ဆက်ဆံနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ရေအလွန် ချိုးချင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်နေခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် တစ်ကိုယ်လုံး နှိမ်းချိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး စောင်အောက်ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ခြင်ထောင်အမိုးက ဝေဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းတံခါးမှ လေညင်းဝင်လာသောအခါ ပန်းရနံ့များ ရောထွေးပါလာသည်။ လူမျက်နှာတစ်ခုက ရေနံဆီမီးအိမ်၏ ဝါကြင်ကြင်အရောင်တွင် မျောပါနေသည်။

ဂျူကာ၏ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေသော မျက်နှာပေတကား။

“စောစောတုန်းက ကပ္ပတိန်ဟင်နာ ရောက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကိုးနာရီထိုးရင် လူကြီးမင်းကို အိပ်ရာကနိုးဖို့ ကျွန်တော့်ကို မှာသွားပါတယ်”

“ဇု နာရီ...”

“သူ့ကို ‘လှေကလေး’ မှာ တွေ့ပါလို့ မှာသွားပါတယ်။ လူကြီးမင်းနဲ့အတူတူ ညစာစားချင်ပါတယ်တဲ့။ လူကြီးမင်းအတွက် မော်တော်ကားတစ်စီးလည်း အဆင်သင့် ကျွန်တော် စောင့်ခိုင်းထားပါတယ်။ လိုတာတွေ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသားပါ”

“ကောင်းလိုက်လေဗျာ”

“ရေချိုးဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါပဲခင်ဗျာ။ ရေနွေးနဲ့ စပ်ချိုးနိုင်အောင်လည်း စီစဉ်ထားပါတယ်”

အဘိုးကြီးဂျူကာသည် မီးအိမ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ဂရုတစိုက်တင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ပေးသွားသည်။ ခြင်ထောင်က လေထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ ငြိမ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်အာရုံများ ထွေပြားနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထလာခဲ့သည်။ ပန်းရနံ့များကို သယ်ဆောင်လာသည့် လေညင်းက အပြင်မှတိုးဝင်လာသည်။ တစ်နေ့ တာ၏ အပူဒဏ်ကိုခံခဲ့ရပြီး အအေးဓာတ်ကလေးရလာသောအခါ နေသာထိုင်သာ

ရှိသွားသည်။ စိတ်အာရုံများလည်း ပြောင်းသွားသည်။ မြစ်ပြင်ဘက်မှ မီးရောင် လက်လက်ကို မြင်ရသည်။ ဂီတသံသဲ့သဲ့ကလည်း လွင့်မျောလာသည်။ ထွေပြားနေ သည့် အာရုံများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကျွန်တော့်စိတ်များ တက်ကြွလာတော့သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လှည့်လာသောအခါ နောက်တစ်မျိုးကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့် ပတ္တမြားအိတ်မှာ ပွင့်လျက်သားရှိနေသည်။ ကျွန်တော့် ဝတ်စုံအဖောင်းမှာ လျှော်ပြီး၊ ဖွပ်ပြီး၊ မီးပူတိုက်ပြီး ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်တွင် အရန်သင့် ချိတ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ တိုက်တွန်းမှုတွေက သိပ်ကြီးမားနေပြီ။ ထို့ကြောင့် လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်သည်။ အသင့်တွေ့ရသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကောက်ယူပြီး ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေတော့ သတည်း။

မိုးရာသီကုန်ဆုံးပြီဖြစ်သော်လည်း အမေ့မြစ်ဝှမ်း အထက်ပိုင်းတွင် မိုးပြတ် သည်ဟူ၍မရှိ။ သည်းထန်စွာ မကြာခဏ ရွာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ညပိုင်းတွင် မလွဲမသွေ ရွာတတ်သည်။

ယခုလည်း ဗြဲနန်းခနဲ မိုးရွာချလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်ကို စောင့် နေသည့် မော်တော်ကားဆီသို့ ဟိုတယ်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အတန်တန်တား သည့်ကြားကပင် ဂျူကာက ထီးတစ်ချောင်းနှင့် လိုက်မိုးပေးသည်။ ကားတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဒရိုင်ဘာက မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူသူကင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိုးရွာနေသော ကြောင့် အပြင်ထွက်သူ နည်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကား မြစ်ဘက်သို့ ဖဲ့ဆင်းလိုက်သည့် အချိန်အထိ ဒါဇင်ဝက်လောက်သော လူရိပ်လူယောင်ထက် ပိုမတွေ့ခဲ့ရချေ။

မြစ်တွင်းမှာ လူနေအိမ်ခြေ အတော်များများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လှေများ ကိုဆက်ပြီး အပေါ်မှာ လူနေအိမ် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူများက ဒေသခံများ မဟုတ်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် နိုင်ငံခြားသားများက အများစုဖြစ်သည်။ ဆိပ်ခံ တံတားရှည်ကြီးထိပ်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။

“ဒီကနေ ဆင်းရဲမှာပါ ဆရာ”

ဒရိုင်ဘာက သူ့မိုးကာအင်္ကျီကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို လမ်းပြခေါ်သွားသည်။ ဆိပ်ခံတံတားဆုံးတော့ မီးအိမ်တစ်လုံး တိုင်ထိပ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြစ်တွင်းသွား သင်္ဘောဟောင်းကြီးတစ်စင်း၊ အသေ ကျောက်ချထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သင်္ဘောကြီးထဲမှ မီးရောင်များ အပြင်အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ဖြာတွက်နေသည်။ ရယ်မောသံများနှင့် တေးဂီတသံများက မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး လွင့်မျောလာသည်။ ဒရိုင်ဘာက ကုန်းပြီး လျှို့ဝှက်သစ်သားအံဖုံးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အောက်သို့ဆင်းသွားသည့် သစ်သားလှေကားကို မီးရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ဒရိုင်ဘာက အရင်ဆင်းသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ဆင်းလိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မတော်တရော်ဝိုင်းပြီး ညစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်မှန်းမထားပါ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ၃၈ ဗို့ထိ ဝက်ဘလေ အမျိုးအစား ခြောက်လုံးပြူးက အသင့်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်လုံနေသည်။

မြစ်လယ်မှ သင်္ဘောသို့ လမ်းလျှောက်သွားနိုင်အောင် လှေကလေးများကို ပူးချည်ပြီး တံတားသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုအပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့က ကျော်ဖြတ်သွားကြတော့ လှေများက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်ပြီး အသံမြည်နေသည်။

တစ်ဖက်စွန်းကိုရောက်တော့ သင်္ဘောနံရံကို ဒရိုင်ဘာက လက်ဝါးနှင့်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဟောဒါ ‘လှေကလေး’ ပါပဲ ဆရာ၊ ဒီမှာရှိသမျှ အားလုံးဟာ ခံတွင်းလိုက်စရာတွေချည်းပါပဲ။ အစားအသောက်နဲ့ မိန်းမကတော့ ခံတွင်းအလိုက်တကာ အလိုက်ဆုံးပေါ့”

သူ့စကားကို ကြားရသောအခါ ဘရာဇီးလ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။ သူက လက်မြှောက်တားပြီး “မလိုပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကပ္ပတိန်ကြီးက အစစ အရာရာ တာဝန်ယူထားပြီးသားပါ” ဟု ပြောသည်။

ဆမ်ဟင်နာ၏ ဝတ္တရားကျေပုံတွေကို ကြားရပြန်သည်။ လာလမ်းအတိုင်း ဒရိုင်ဘာ ပြန်လျှောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ တံခါးပေါက်ပွင့်သွားပြီး အလွန်ထွားကျိုင်းသည့် လူတစ်ယောက် အရိပ်ထဲကပေါ်လာသည်။ နီဂရိုးလူမျိုးဖြစ်သည်။ နားတစ်ဖက်မှာ နားကွင်းတပ်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်

များကလည်း တွန့်လိမ့်ကောက်ကွေးလွန်းလှသည်။

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျ”

“ကပ္ပတိန်ဟင်နာကို တွေ့ချင်လို့၊ ငါ့ကို သူ ဒီကစောင့်နေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

အမှောင်ထုထဲမှာပင် ဝင်းလက်သွားသည့် သွားရောင်များကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟင်နာ၏ တခြားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရပြန်ပြီ။ ယခုကစပြီး ပုံစံတူများကို မြင်ရပေတော့မည်။ သူက စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြော။ ရိုးရိုးကလေးပင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

ယခင် သင်္ဘောအဖြစ် ပြေးဆွဲစဉ်တုန်းက ယခုအခန်းသည် ရိုးရိုးတန်းခရီးသည်များစီးသည့် ကုန်းပတ်ဖြစ်ပုံရသည်။ ယခုတော့ စားပွဲတွေနှင့် ကျပ်ညပ်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့်လူများမှာလည်း ငါးသေတ္တာထဲက ငါးများလို ဖြတ်သိပ်နေသည်။ မီးခိုးတွေ မှောင်နေသည်။ အလင်းရောင်က အားနည်းလှသည်။ သို့သော်လည်း စုံတွဲတွေကနေသည့် နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေး၏ ဟိုမှာဘက်တွင် အရက်ကောင်တာရှိကြောင်း လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ တီးဝိုင်းက ခပ်မြူးမြူးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးမှုတ်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသူများက တီးဝိုင်းနှင့်အတူ သီချင်းလိုက်ဆိုနေကြသည်။

ကျပ်ညပ်နေသည့် လူတွေကြားထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲကနေသော ဆမ်ဟင်နာကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးက နီဂရိုးသွေး၊ ဥရောပတိုက်သားသွေး၊ အမေရိကန်သွေး စသည်ဖြင့် သွေးပေါင်းစုံ နှောနေသည့် ကပြားမလေးဖြစ်သည်။ အလွန်တရာ ချောမောလှပသည်။ သူဝတ်ထားသည့် ကြက်သွေးရောင် အဝတ်အစားက သူ့အလှကို ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားအောင် ဖော်ညွှန်းပြနေသလို ရှိသည်။

ဂီတသံနှင့်အတူ ကောင်မလေးကို တစ်ဖက်သို့ဆွဲအလှည့်လိုက်တွင် ကျွန်တော့်ကို သူမြင်သွားသည်။

“ဟေး... မာလိုရီ... မင်းရောက်လာပြီကိုး”

ကောင်မလေးကို ရှိလေသည်ဟုပင် မထင်မှတ်တော့သလို တစ်ဖက်သို့ တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ထွက်လာသည်။ သူ အတိုးကြမ်းသောကြောင့် လူတချို့လက်ထဲမှ အရက်ခွက်များ ဖိတ်စဉ်ကျကုန်သည်။ သို့သော်

မည်သူကမျှ စိတ်ဆိုးပုံမပြ။ သူ့ကို ပြုံး၍ပင် နှုတ်ဆက်ကြသေးသည်။ အချို့က သူ့ကျောက်ပုတ်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာပင် နှုတ်ဆက်စကားဆိုကြသေးသည်။

သူအတန်အသင့် မူးနေပြီမှာ သိသာသည်။ နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာနေရသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြသလို ကျွန်တော့်ကို ဖက်လဲတကင်း ဆီးကြိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ ငါတော့ ဆာလှပြီကွာ။ လာ သွားစို့၊ အပြင်မှာ စားပွဲတစ်လုံး အဆင်သင့် ခင်းခိုင်းထားတယ်။ တို့ဟာတို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် စကားပြောနိုင်တာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို တံတောင်ဆစ်မှဆွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးကာ တစ်ဖက်နံရံရှိ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် စောစောက ကြက် သွေးရောင်ဂါဝန်နှင့် ကောင်မလေး ရောက်လာသည်။

ကောင်မလေးက သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်တွင် ကောင်မလေး ၏ အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ဆုပ်လိုက်သည့် သူ့လက် မည်မျှသန်မာ ကြောင်း သိသာလှသည်။ ပြီးတော့ ပေါ်တူဂီစကားများကို အမြီးအမောက်မတည့်ဘဲ သူ ပြောလေတော့သည်။

“နောက်များမှ သူငယ်မရေ... နောက်များမှ... မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါမယ်။ အခုတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ အချိန်လေး နည်းနည်းယူလိုက်ပါရစေဦးနော်”

သူ့လက်ကို ဖြေပေးလိုက်သောအခါ ကောင်မလေးက လူအုပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး ရောထွေးသွားသည်။ လူအုပ်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့မှ အမျိုးသမီးဦးရေက အမျိုးသား ဦးရေထက် အဆမတန် ပိုမိုများပြားနေကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

“ခင်ဗျားဟာက ဆောင်ကြာမြိုင်ကြီးများလားဗျာ”

“ဒီမြို့ပေါ်မှာတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ မောင်ရာ”

တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက် သင်္ဘောကုန်းပတ် လက်တန်းနား မှာရှိတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးသို့ ကျွန်တော့်ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ မိုးရွာနေသောကြောင့် အပေါ်မှာ ပတ္တမြားနှင့် အဖိကလေးလို လုပ်ပေးထားသည်။ အောက်လင်းဓာတ်မီး တစ်လုံး ထွန်းပေးထားသည်။ စားပွဲမှာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးသာ ချထားသည်။

“ဟေး... ပီဒရို...တို့ဖို့ စီစဉ်ပေးပါဦး ဟေ့” ဟု ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် သူ

လှမ်းအော်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ စားပွဲအောက်ရှိ ရေခဲရေပုံးထဲမှ ဝိုင်အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်သည်။ “ဒီအရက်ကို မင်း ကြိုက်ပါ့မလား၊ ငါ့အတွက် သူတို့ စပယ်ရှယ် ရှာပေးထားတာလေ။ ဟိုးအရင် ပြင်သစ်မှာတုန်းက တစ်နေ့ကို ဒီအရက်မျိုး တစ်တောင်းလောက်ကုန်အောင် နေ့တိုင်းသောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

ကျွန်တော် နည်းနည်းမြည်းကြည့်သည်။ ရေခဲစိမ်ထားသဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။ စူးခနဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချက်ချင်း ပိုမိုလန်းဆန်းသွားသည်။

“အနောက်ဘက် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ နေခဲ့ဖူးလား”

“အသေအချာပေါ့ မောင်ရာ၊ သုံးနှစ်ကြီးများတောင် ကြာခဲ့တယ်။ ဒီလောက် ကြာအောင် ဘယ်သူမှနေခဲ့ရဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါ”

“ဒါပေမဲ့-၁၉၁၇ ခုနှစ်အထိ အမေရိကန်က စစ်ထဲဝင်မလာသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ” ထိုအခိုက် စားပွဲထိုးက စားစရာများ ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသောကြောင့် သူ့ကိုယ်ကို နောက်သို့ တိမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။

“ငါက ပြင်သစ်စစ်တပ်အတွက် လေယာဉ်ပျံ လိုက်မောင်းပေးရတာ” ရှေ့ကို ပြန်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်ကို ဖြည့်ပေးသည်။ “မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မာလိုရီ”

“၂၃”

သူက ရယ်သည်။ “ငါ မင်းအသက်လောက်တုန်းက သေဘေးနဲ့ ၂၆ ကြိမ် တိုင်တိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ပစ်ချခံရတာချည်း လေးကြိမ်”

ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ သို့သော်လည်း သူပြောပြနေသည်များကို ကျွန်တော် သင်္ကာမကင်းမဖြစ်မိ။ သူသည် သူ့ဝသီအတိုင်း သူပြောချင်သည်များကို မကွယ်မဝှက် တဲ့တိုးပြောပြနေကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသည်။ သူပြောနေသည်များ အမှန် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောရိုးပြောစဉ် ပြောနေပုံမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

အစားအသောက်တွေက စုံလှသည်။ ငါးဟင်းချို၊ သူ့သွေးနှင့်သူ ပြန်နှပ်ထားသည့် ကြက်သား၊ ကြက်ဥ၊ အာဂူးကြော်နှင့် အချဉ်။ ဟင်နာသည် စကားပြောရပ်ပြီး တဝကြီး စားလိုက် သောက်လိုက် လုပ်နေသည်။

“ဟိုမှာကတော့ မလွယ်ကြောပါပဲ ငါ့ညီရယ်၊ တကယ်ပါပဲ။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်ကြံမွေးတတ်ရင် အသက်ရှည်မယ်၊ အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေ ရမယ်”

“ခေါင်းရှိဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

“အစစ်ပေါ့ကွာ၊ ကံကောင်းဖို့မလိုဘူး ချာတိတ်ရ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို သိဖို့လိုတယ်။ လူဆိုတာ သဘာဝမကျဆုံးဟာတွေကိုလည်း လုပ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

စားပွဲထိုးက စားပွဲလာရှင်းသောအခါ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ဟင်နာက ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်ပြီး “မင်းပြောတဲ့ ပေါ်တူဂီစကားက တယ်ကောင်းပါလား၊ ငါ့ထက် မင်းက ပိုတတ်တယ်”

“ကျွန်တော် တောင်အမေရိကကိုရောက်တော့ ပထမဦးဆုံး အမေ့မြစ်အောက် ပိုင်းဒေသမှာ တစ်နှစ်လောက်နေဖူးတယ်။ စိန်တွင်းရှာနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး ဇင်ဂူးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် လေယာဉ်ပျံမောင်းပေးနေရတာ”

“အင်မတန် ဆိုးတဲ့နေရာတွေပဲ၊ ကြားဖူးတယ်။ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံရဲ့ အဆိုးဆုံး အင်ဒီးယန်းလူမျိုးတွေ နယ်မြေပေါ့” ကျွန်တော့်ကို သူ အထင်ကြီးသွားပုံရသည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပီရူးနိုင်ငံကို ပြောင်းသွားတာ၊ တောင်တန်းတွေ ပေါ်မှာဖြတ်ပြီး ပျံသန်းနေရတာဟာ ကျွမ်းကျင်မှုတော့ လိုပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့... ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“မင်း ဒီကနေ့ မောင်းပြလိုက်ပုံကတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲကွာ။ ငါ လေယာဉ်ပျံ မောင်းလာတာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပြီ။ ဗီဂါလေယာဉ်ပျံကို ဒီကနေ့ မင်းဆင်းသလို ဆင်းပြနိုင်တဲ့ကောင်ဆိုလို့ လေးငါးခြောက်ကောင် မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မင်း ဘယ်မှာ အမောင်းသင်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဆုံးသွားပါပြီ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို သူ့လေယာဉ်ပျံ ပေါ်မှာ တင်ခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အရန်လေတပ် ကို ဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး အရန်လေတပ်မတော်မှာ အရာရှိဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အကြိမ်ပေါင်း မရေနိုင်အောင် ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ပျံသန်းခွင့် ရခဲ့တယ်”

“နောက်ပြီးတော့...”

“ခရီးသည်တင် လေယာဉ်မောင်းခွင့် လိုင်စင်ရတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ

လေယာဉ်ပျံမောင်းတဲ့သူတွေ ချေးပေါသေးပေါ ပေါနေတာ တွေ့ရတော့တယ်”

“တောင်အမေရိကတိုက်က လွဲရင်ပေါ့လေ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ” ကျွန်တော်လည်း အတော်ကလေး အရှိန်ရလာပြီ။
ထို့ကြောင့် စကားလုံးများက အခက်အခဲမရှိ အလွယ်တကူ အန်ကျနေသည်။

“အမြဲတမ်း ကျွန်တော်လုပ်နေချင်တဲ့ အလုပ်ကတော့ လေယာဉ်ပျံ မောင်းနေဖို့ပဲ။
ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်နေရာ သွားရ သွားရ သွားမယ်”

“အခု မင်းဘာလုပ်မလဲ၊ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာနေတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ ကူညီ
နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“လေယာဉ်ပျံမောင်းဖို့လား”

“ချောထုပ်တွေနဲ့ အထွေထွေပစ္စည်းတွေ သယ်ပို့ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းကို ငါလုပ်
နေတယ်။ ဒီကနေ လင်ဒရီကိုပေါ့။ ရိုင်ယိုနီးဂရီးမြစ်အတိုင်း ဆန်တက်သွားရင်
မိုင် ၂၀၀ လောက်ဝေးတယ်။ အစိုးရနဲ့ ကန်ထရိုက်စာချုပ်ပြီး ရိုင်ယိုဒတ်စ်မိုတီစ်
ကိုလည်း ဆွဲပေးရသေးတယ်။ စိန်တွေ အကြီးအကျယ် ထွက်မယ်လို့ မှန်းထားတဲ့
နေရာတွေလေ”

“သေမင်းတံမန်မြစ်လား၊ ခင်ဗျား ရယ်စရာပြောနေပြီနဲ့ တူတယ်။ ဇင်ဂူးထက်
တောင် ဆိုးပါသေးတယ်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက အစိုးရလူတွေကို
ကျွန်တော် ပို့ပေးရဖူးတယ်။ စန်တာဟယ်လီနာဆိုတဲ့မြို့ပေါ့။ ခင်ဗျား အရင်တော့
ကျမယ်။ အဲဒီနေရာကို သိသလား”

“ငါ အမြဲတမ်းရောက်တဲ့နေရာပဲ”

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ စကားလုံးတစ်လုံး သုံးသွားတယ်။ ‘ဘုရားသခင် နောက်ဆုံး
ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဘိတ်ချေးနေရာ’ ဆိုတာလေ။ အဲဒီ စန်တာဟယ်လီနာဟာ
ဘိတ်ချေးနေရာ အစစ်ပေါ့ဗျာ။ မိုးတွင်းဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မိုးမတိတ်တော့ဘူး၊
မိုးတွင်းမဟုတ်ပြန်တော့ နေ့တိုင်း မိုးရွာတယ်၊ ယင်ကောင်တွေပေါလိုက်ပုံကို ကြည့်ဦး
မလား။ ခင်ဗျားမျက်လုံး တစ်ချက်ဖွင့်မိတာနဲ့ ယင်ချေးဥနဲ့ ပြည့်သွားမယ်။ ပိုးမွှား
ကလည်း များပါ့။ လူတစ်ကောင်လုံးကို သုံးမိနစ်နဲ့ အရိုးစုချည်းကျန်အောင်
စားပစ်လိမ့်မယ်”

“သောက်သုံးမကျတဲ့ ဒီနေရာအကြောင်း ငါ့ကို ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။
အဲဒီမှာ ငါ နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဟေလေ လေယာဉ်ပျံသုံးစင်းနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး

တစ်ခွဲသားနဲ့ သွားခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီကနေ့ မင်းကို သယ်လာခဲ့တဲ့ ဟေလေ လေယာဉ်ပျံကလေး တစ်စင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ နောက် ကျန်နေသေးတဲ့ အစိုးရကန်ထရိုက် သုံးလလည်းပြည့်ရော ငါ့ကို ဖုန်မှုန့် ကလေး တစ်မှုန့်အဖြစ်နဲ့တောင် တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဟို လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ပျက်ကျကုန်ပြီလေ၊ အလကား သောက်သုံးမကျတဲ့ ပိုင်းလော့တွေ”

“ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လိုချင်ရတာတုံး”

“သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခရီးစဉ်တွေအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ငါ့မှာ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းရှိဖို့လိုတယ်။ တစ်စင်းတည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ ငါမထိန်းနိုင်ဘူး။ ခြံရှင်တစ်ယောက်ဆီက လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို ဝယ်ရတော့မယ်”

“ဘာလေယာဉ်ပျံလဲ”

“ဘရစ္စတို”

ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ထဲသို့ သူက အရက်ထပ်ဖြည့်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ကျွန်တော် အတော်များနေပြီကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

“ဘရစ္စတိုကို ပြောတာလား၊ ဘရစ္စတို တိုက်လေယာဉ်ပျံလေ၊ အဲဒါတွေက အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က မောင်းလာခဲ့တဲ့ လေယာဉ်ပျံ အဟောင်းတွေပါဗျာ”

“ငါသိပါတယ်၊ လေယာဉ်ပျံအဟောင်းတွေဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သုံးလလောက်သုံးမှာပဲ၊ အကြမ်းပတမ်းတော့ မခိုင်းဘူးပေါ့။ မင်း အလုပ်လို ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝင်လုပ်လေ၊ မလုပ်ချင်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်လိုချင်တဲ့ ငတိတစ်ကောင် ရှိနေတယ်။ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံက သတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လေယာဉ်ပျံမောင်းလာတဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုး၊ အဲဒီကောင်ဆိုရင် လခ ခပ်ပေါ့ပေါ့နဲ့ရမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ဗျာ”

“မင်းကရော ဘာလုပ်မလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရုံပေါ့။ တခြား ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“ပိုက်ဆံရော ရှိရဲ့လား”

“ရှိတန်သရွေ့ ရှိပါတယ်” ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်နှင့် ပုတ်ပြ

သည်။

“ရွှေထုပ်ပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်နိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ကို လူပြန်ရောက်တာပဲ တော်လှပါပြီ။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဖတ်နေရတဲ့ ဥရောပက စစ်ရေးအခြေအနေတွေကလည်း မကောင်းဘူး။ အခု မြင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေ အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံလောက်ရှိတဲ့ လေသူရဲတွေ လိုလိမ့်မယ်”

“နာဇီတွေကို ပြောတာလား၊ မင်းပြောတာ မှန်နိုင်တယ်။ ငါ ကြားဖူးထား သလောက်တော့ အလကားကောင်တွေ၊ ငါ့လေယာဉ်ပျံတွေ ပြင်ပေးနေတဲ့ မင်နီ စတန်းဆိုတဲ့ အင်ဂျင်နီယာနဲ့ မင်း တွေ့ဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ သူက ဂျာမန် လူမျိုးပေါ့ကွာ။ သူတို့ စက်မှုလက်မှု တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ပါမောက္ခ၊ သူ့ကို ဂျူးလူမျိုးဆိုပြီး ဖမ်းတယ်။ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ထားတာ ငရဲပြည် ရောက်တဲ့အတိုင်း ခံခဲ့ရတယ်။ ကံကောင်းထောက်မလွန်းလို့ အသက်မသေဘဲ ပြန်ထွက် လာနိုင်တာ။ ကြုံရာကုန်တင်သင်္ဘောကြီးစီးပြီး မာနော့စ်မြို့ကို ရောက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြားပါမလာဘူး”

“ခင်ဗျား လူကောင်းတွေ့ထားတာပေါ့လေ”

“ငါ့ဘဝမှာ အလုပ်လုပ်လို့ အကောင်းဆုံးပဲကွာ၊ လေယာဉ်ပျံစက်နဲ့ပတ်သက် လာလို့များတော့ တကယ် ပါရမီထူးချွန်တဲ့ ငုတ်ပါပဲ။ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှာ မင်း ဘာလေယာဉ်ပျံမောင်းခဲ့သလဲ” ကျွန်တော့်အရက်ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ရင်း သူက မေးသည်။

“ပင်တိုင်ကတော့ ဝါပီတိုက်စံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အရန်တပ်ဆိုတာက အကောင်းဆုံးလေယာဉ်ပျံတွေကိုသာ မောင်းရတာမဟုတ်လား”

“အမြဲတမ်းကောင်တွေက ဒါမျိုး မမောင်းချင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘရစ္စတိုကို မောင်းခဲ့ရဖူးသေးတယ်။ ဒီကို ထွက်မလာခင် နာရီ ၃၀ လောက် မောင်းခဲ့ရတယ်”

“ဘာအမျိုးအစားလဲ၊ တိုက်လေယာဉ်လား” ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။ သူက သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။ “ဒါတွေ ပြန်ပြော နေရတော့ မင်းကို မနာလိုတောင်ဖြစ်မိတယ် ချာတိတ်ရာ၊ ငါလည်း သူရဲကောင်းဘွဲ့ ရခဲ့တဲ့အကောင်ပါ။ ငါ့လေယာဉ်ပျံ မီးလောင်ပြီး ပျက်မကျခင်မှာ ရန်သူရဲ့ ဖော်ကာ လေယာဉ်လေးစင်းကို ငါ ပစ်ချနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ငါ နောက်ဆုံးအစွမ်းပြခဲ့ရတဲ့ပွဲပေါ့။ ဗိုလ်ကြီး ဆမ်မြူယယ်... ဘီ ဟင်နာအဖြစ်နဲ့ တိုက်ခဲ့ရတဲ့ပွဲ၊ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်

ကတောင် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခဲ့ရတဲ့ပွဲ”

အတိတ်ဆီသို့ သူ့စိတ်အာရုံ ပြန်ရောက်နေသောကြောင့် သူ့မျက်လုံးပြာများ သည် ဘာကိုမျှ မမြင်တွေ့ရသလို ရှိနေသည်။ အတိတ်ကို စဉ်းစားရင်း နာကြည်း နေဟန် တူသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ သတိပြန်လည်လာပုံရသည်။ ကောက်ကျစ် သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ အဆင်းမျိုး ဆင်းနိုင်ကြပါစေ”

ကျွန်တော့်ကို အရက်က အစွမ်းမပြနိုင်တော့ပြီလား မပြောတတ်။ တစ်ခွက်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် မော့ချနိုင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတစ်လုံးလည်း တက်တက်ပြောင် သွားသည်။ ဆမ်ဟင်နာက အရက်ထပ်ပေးဖို့ အော်တောင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်နေသည်။

တေးဂီတသံက အလွန်တရာ မြူးကြွနေသည်။ လူအားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်ကို နှိုးဆွနေသည်။ ရယ်မောသံပေါင်းစုံကလည်း ညံ့နေသည်။ ကြက်သွေးရောင်ဂါဝန်နှင့် ကောင်မလေး ရောက်လာသည်။ ဆမ်ဟင်နာက ကောင်မလေးကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို ပြန်နမ်းသည်။ စားပွဲထိုးက ဟင်နာနှင့် ကျွန်တော့်အရက် ခွက်များကို ထပ်ဖြည့်ပေးနေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ကလေးမတစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ ပါးရိုးများ ကားပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အင်ဒီးယန်းလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ မျက်နှာက တည်ကြည်သည်။ ပခုံးထောက်နေသော နက်မှောင်သည့် ဆံပင်များက သူ့မျက်နှာကို ဘောင်ခတ်ပေးထားသလို ရှိသည်။

ဖန်ခွက်အသစ်တစ်လုံးကို သူက လှမ်းဆွဲသည်။ ကျွန်တော်က ဝိုင်ပုလင်း အသစ်ကို ဖွင့်ပြီး သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ဟင်နာ ပြန်လှည့်လာသည်။ မိန်းကလေးရှေ့ ရောက်တော့ မေးစေ့အောက်ကို လက်လှိုပြီး မျက်နှာကို ဆွဲမော့ လိုက်သည်။ ယင်းအပြုအမူကို မိန်းကလေးက နှစ်မြို့ပုံမရ။ သူ့မျက်လုံးအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်သည်။

“မင်းက ဒီမှာ လူသစ်ထင်တယ် ဟုတ်လား၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု ဟင်နာက မေးသည်။

“မာရီယာလို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်”

“နတ်မိမယ်လေး မာရီယာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ သဘောကျသွားပြီဟေ့။”

www.mgye.com

ဘယ်သူလဲ သိသလား”

“ဒီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာတော့ အစ်ကိုကြီးကို မသိတဲ့လူမရှိပါဘူးရှင်”

ဟင်နာက မိန်းကလေး၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပွတ်လိုက်သည်။

“အလိမ္မာမလေး၊ ဆီညော်မာလိုရီက ငါ့မိတ်ဆွေ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိုက်ပါကွယ်...။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေကြ ပါစေ”

“သူ့တိုယ်သူပြန်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါ တယ်ရှင်”

ဟင်နာက သူ့အသံပြုကြီးနှင့် ရယ်သည်။ “ဒီတစ်ခုတော့ မင်းပြောတာ မှန်ကောင်းပါရဲ့” ဟု ပြောပြီး ကြက်သွေးရောင် ကောင်မလေးနှင့်အတူ ကပွဲကြမ်းပြင် ရှိရာသို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

နတ်မိမယ် မာရီယာက တစ်စုံတစ်ရာ ဆုတောင်းစကား မပြောဘဲ ဝိုင်အရက် ခွက်ကိုမြှောက်ပြပြီး နည်းနည်းကလေး ငုံ့လိုက်သည်။ သူ့ကို လိုက်လျောတုံ့ပြန် သည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်က တစ်ခွက်လုံးပြောင်အောင် မော့ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့... ကုန်းပတ်လက်တန်းရှိရာသို့ ထလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ခေါင်းလုံး ဘောလုံးကြီး တစ်လုံးလို့ အံ့ခဲနေသည်။ အသက်ကိုဝံအောင်ရှူပြီး ခေါင်းကို လက်တန်းအပြင်သို့ ထုတ်ကာ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးရေစက်များကျအောင် ခံထားမိသည်။

မိန်းကလေး လှုပ်ရှားသည့်အသံကို မကြားလိုက်ရပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် နောက်ကို သူ ရောက်လာသည်။ နောက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ သူ့လက်များက ညင်သာစွာ လာတင်သည်။

“မကချင်ဘူးလား အစ်ကို”

“လူတွေ သိပ်ကျပ်နေတယ်ကွာ” ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက နောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ တေးဂီတ သံများ တိုးသွားသည်။ ပြီးတော့ လက်တန်းဆီသို့ ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့် ရင်ခွင်တွင်း သို့ ဝင်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်လုံးကို စည်းချက်နှင့်အတူ လှုပ်ရှားရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သုပ်နေသည်။ သည်မိန်းကလေးနှင့် ခက်ချေတော့မည်။ သို့သော်...

*

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို စိကာစဉ်ကာ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ အဖြစ်မှန်ကတော့ ကျွန်တော် အရက်မူးလွန်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ် ကုန်သည်ကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိတော့။

ကုန်းပတ်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်ထားမိကြောင်း၊ သူက ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ လွတ်အောင် ရုန်းကန်နေကြောင်း၊ လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ဤသို့မလုပ်သင့်ကြောင်း သူပြောသည်များကိုသာ မှတ်မိ တော့သည်။

သူ့နေရာသို့သွားဖို့ သူက အကြံပြုကောင်း ပြုလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ ဆိပ်ခံဗောတံတားဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လျှောက်သွားနေကြကြောင်းကို ကျွန်တော် မှတ်မိပြန်သည်။

မိုးက ပိုပြီးသည်းထန်နေသည်။ ထိုမိုးသည်းသည်းထဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဗောတံတားဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ဟိုဘက်ကိုရောက်တော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများနှင့် ရွံနေပြီ။ သူ့အဝတ်ပါးပါးကလေးများသည် သူ့ကိုယ် ပေါ်မှာ မိုးရေနှင့် ကပ်နေပြီ။ သည်အခါမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပိုပြီးလှုပ်ရှားလာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူ ပွေ့ဖက်မိလိုက်ပြန်သည်။ အကြမ်းပတမ်း နမ်းမိပေလိမ့်မည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။

“မင်း တယ်လှတာပဲကွယ်” ဟု ပြောရင်း နောက်ဘက်မှာရှိသည့် ထင်းရှူး သေတ္တာများကို မှီနေလိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးသည်။ သူနှင့် စတွေ့သည့်အချိန်မှစ၍ ပထမဦးဆုံး ပြုံးသည့်အပြုံးဖြစ်သည်။ လှပသည့် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးပန်းတစ်ခု ပွင့်သွားသောကြောင့် သူ့ဘက်မှာ မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး လင်းလက်သွားသလို ရှိတိသည်။

ထို့နောက် မိန်းကလေး၏ ညာဒူးတစ်ဖက် မြောက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ပေါင်ကြားထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်လာလေတော့သတည်း။

ကျွန်တော် အရက်မူးလွန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း နာရကောင်းမှန်းမသိ။
ဒူးနှစ်လုံးက ရင်ဘတ်တွင် ကပ်လျက်သား ထိုင်လျက်ကျသွားသည်။

ပြီးတော့ ကျောပြင်နှင့် လှဲချလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဒူးထောက်
ထိုင်နေသော မိန်းကလေး၏ လက်များက ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်များအတွင်းမှာ
အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ် သူ့လက်ထဲသို့ ပါသွားပြီကို သိရသော
အခါ သတိပြန်လည်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ အရေးအကြီးဆုံးမှန်သမျှ
သည်အိတ်ထဲမှာ အားလုံးရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ရှေ့ရေးမှန်သမျှ သည်အထဲမှာ
ရှိသည်။

သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်တွင် သူ့ခြေထောက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲသည်။
သူ့ဖိနပ်ခုံသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပါလာသည်။ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို
လိုမ့်ကန်လိုက်ပြန်သည်။ ဆိပ်ခံတံတားအစွန်းသို့ ကျွန်တော် လိမ့်သွားသည်။

တံတားအစွန်းမှာ ဆွဲစရာကလေး တစ်ခုရှိနေ၍ တော်သေးတော့သည်။
ထိုအရာကလေးကို ရှိသမျှ ခွန်အားများကိုသုံးပြီး ဆွဲထားနိုင်သောကြောင့် တွဲလောင်း
ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အားအင်များ ကုန်ခန်းပြီ။ ဆက်ပြီး တွဲခိုထားနိုင်ခြင်း
မရှိတော့။ ကျွန်တော့်ကို ခရီးဆုံးသို့ပို့ရန် မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဦးတည်
လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဖြစ်အပျက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ တစ်ပြိုင်တည်း
ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော့် နာမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးသံ၊ လေသံတွေကြားထဲ
မှာပင် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရသည်။ လူသုံးယောက် ပြေးလာသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်
ရသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ ဆမ်ဟင်နာ။ သူ့လက်ထဲမှာ ၄၅ ဗို့ထံ
ပစ္စတိုသေနတ်ကြီး ကိုင်လျက်။ မိုးရေထဲသို့ သေနတ်တစ်ချက် လှမ်းပစ်သံက
ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

အများကြီး နောက်ကျသွားပါပြီ။ နတ်မိမယ်ကလေး မာရီယာကား အမှောင်
ထုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါပကော။

[၃]

ကောင်းကင်မှာ ကျမ်းထိုးခြင်း

မီးသင်္ဘောသည် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်အတိုင်း ယနေ့မနက် ထွက်ခွာ သွားချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ထိုသင်္ဘောနှင့် ပါမသွား။ ယခု မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ပြီ။ မြစ်ကိုစုန်ဆင်းသွားသည့် မီးသင်္ဘောသည် မိုင်သုံးလေးဆယ်လောက်သို့ ခရီးပေါက်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်တော်ကား ရဲအရာရှိ ရုံးခန်းရှေ့မှာ ထိုင်လျက်ရှိ သည်။ နှစ်ရက်အတွင်း နှစ်ကြိမ်မြောက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်းက မသဲမကွဲအသံများကို ကြားနေရသည်။

ခဏကြာတော့ အပြင်တံခါး ပွင့်သွားပြီး ဆမ်ဟင်နာ ဝင်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံမောင်းသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ အိပ်ရေးပျက်လွန်းသောကြောင့် မျက်လုံးက ဟောအက်ပက်ဖြစ်နေ သည်။ စာချုပ်အတိုင်း မောင်းနှင်ပျံသန်းမပေးလျှင် မဖြစ်သော ခရီးစဉ်များကို ပျံသန်းပေးနေခဲ့ရသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး၏ စားပွဲစွန်းမှာ သူဝင်ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပူသည့်အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“အသက် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက် အိုသွားတယ်လို့ထင်တယ်”

“တော်တော်သောက်သုံးမကျတဲ့ ခွေးဝဲစားမ” စားပွဲစွန်းမှဆင်းပြီး ဆောက် တည်ရာမရသူလို အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ “မင်းအတွက်

တစ်ခုခုမှ ငါလုပ်မပေးနိုင်ရကောင်းလားကွာ” ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ မျက်နှာလှည့်လာသည်။ ယခုမှပင် သူ့အသက်အမှန်ကို ခန့်မှန်း၍ရနိုင်သည့် မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော် မြင်ရတော့သည်။ “တကယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မင်းနဲ့ဘာမှမထူးပါဘူး ချာတိတ်ရာ၊ ဓာတ်ဆီကအစ စားတာသောက်တာအဆုံး ဒီမှာအားလုံး ငါ ဝယ်နေတာတွေဟာ အကြွေးချည့်ပါပဲ။ ကန်ထရိုက်စာချုပ် သုံးလပြည့်သွားရင်တော့ ပိုက်ဆံရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မတိုင်ခင်အထိ...”

“အဲဒါတွေ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“မင်းကို သောက်သုံးမကျတဲ့နေရာ ခေါ်သွားမိတဲ့လူက ငါ မဟုတ်လား” ယခုလိုဖြစ်ရသည်မှာ သူ့တာဝန်လုံးလုံးဖြစ်သည်ဟု သူ ခံစားနေရဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်ပြီးနေမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

“ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော် လွတ်လပ်တဲ့လူပါ။ အသက် ၂၁ နှစ်ရှိပြီ။ လူမျိုးက လိုဖြူ” ဆိုတဲ့ ပြောရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်မဟုတ်လား။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတဲ့ဘဝပဲ။ ကဲ... ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား။ ရော့... အကောင်းစား စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်လိုက်”

ဘော်လ်ကန်ဆိုရာနီ စီးကရက် သံဘူးကို သူ့ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရဲအရာရှိ၏ ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး တပ်ကြပ်ကြီးထွက်လာသည်။

“အထဲကိုကြွနိုင်ပါပြီ ဆီညော် မာလိုရီ”

ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ အခြေအနေမှန်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဆမ်ဟင်နာလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မတောင်းဘဲ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝင်လိုက်လာသည်။

“ဆီညော်ဟင်နာ” ရဲအရာရှိက သူ့ကို ခေါင်းဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“တစ်ခုခုများ ကျွန်တော် အကူအညီပေးနိုင်မလားလို့” ဟု ဟင်နာက ပြန်ပြောသည်။

ရဲအရာရှိက အလွန်ဝမ်းနည်းသည့် အမူအရာမျိုးကို လုပ်ပြနေသည်။ လက်တင် လူမျိုးများသာ တတ်နိုင်သည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။ စိတ်ထိခိုက်သည့်ပုံမျိုးဖြင့်လည်း ခေါင်းကို ယမ်းခါနေသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ ဆီညော် မာလိုရီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူး

လက်မှတ်အပြင် ခရူဇီရို ငွေ ၁၀၀၀ လည်း ပါသွားတယ်ဆို”

“၁၀၀ နီးပါးဆိုပါတော့” အနီးဆုံး ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီကောင်မ ဖင်ဖျားကိုမှ မမြင်လိုက်ကြဘူးလား။ ခွေးဝဲစားမကို သိတဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ဟင်နာက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုဟာမျိုးတွေအကြောင်း ခင်ဗျား သိပြီးသားပါဗျာ၊ ဒီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် မှာ စုံနံ့ချည်ဆန်ချည် သွားနေကြတဲ့ဟာတွေ၊ ‘လှေကလေး’ မှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း ဒီကောင်မကို အရင်က မမြင်ဖူးကြဘူး။ ကမ်းနားက အိမ်တစ်လုံးမှာ အခန်းကလေး တစ်ခန်းငှားပြီး နေတယ်တဲ့။ ဒါကလည်း သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက မာနော့စ်မြို့နဲ့ ဝေးရာကို ဒီကောင်မ ထွက်သွားပြီ။ သူ့ကို ဖမ်းမိဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ၊ အမှန်တရားဆိုတာက ခက်ခဲစမြဲပါပဲ။ ဒီမိန်းကလေး က အင်ဒီးယန်းသွေး သုံးမတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လူမျိုးတွေဆီကို ခဏပြန် ခိုနေရောပေါ့။ ဟိုရောက်တဲ့အခါ သူ့လူမျိုးထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်ချွတ်ပြီး အများနဲ့ ရောနှောနေနေရောပေါ့” ရဲအရာရှိက စားပွဲပေါ်ရှိ ဘူးထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ရှည် တစ်လိပ်ကို လှမ်းနှိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုမှမကူညီနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ငွေရစရာရော ရှိသေးသလား”

“ခြူးတစ်ပြားတောင် ရပေါက်ရလမ်းမရှိဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်...” ရဲအရာရှိက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လိုက်သည်။ “နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတွက်ကတော့ အခက်အခဲမရှိနိုင်ပါဘူး။ တီလမ်းမှာရှိနေတဲ့ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ကျွန်တော့်ထောက်ခံချက်နဲ့အတူ လှမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း ပြေလည်သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တည်ဆဲဥပဒေ တစ်ခုကြောင့် ခက်နေတယ်ဗျာ၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ဟာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လက်ဝယ် ကိုင်ဆောင်မထားနိုင်ရင် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု ပြုနိုင်ရမယ်”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လို လူမျိုး များကို စုပြီး လမ်းပြင်၊ တံတားဆောက်သည့် အလုပ်ကြမ်းများကို ခိုင်းစေတတ် ပါသည်။

ဟင်နာက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရန် အခန်း၏ အခြား

တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားပြီး မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စကားပြောသည်။ “ဒီကိစ္စက ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ဆီညော် မာလိုရီက ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်တော့မှာပါ”

“လေယာဉ်ပျံ ပိုင်းလော့အနေနဲ့လား” ရဲအရာရှိက မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။ “အမှန်ပဲလား ဆီညော်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ဆမ်ဟင်နာက မသိမသာပြောသည်။ ရဲအရာရှိ၏ အမူအရာက စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ “ဒီလိုဆို အားလုံး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့လေ” သူက ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။

“စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ အခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းထူးလို့ အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ရင် ဘယ်ကို ဆက်သွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိထားရတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ကမ်းပေးသည့် သူ့လက်ကို ကျွန်တော်က ဆွဲယူလိုက်သည်။ သည်လိုမှ မလုပ်လျှင်လည်း ရိုင်းရာကျတော့မည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံပေါက်ဝသို့ ကျွန်တော် ရောက်ပြီးမှ နောက်က ဟင်နာ ရောက်လာသည်။ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟင်နာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“အမှန်ဆုံးတစ်ခုကို ငါ လုပ်လိုက်တာပါနော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေ များလှပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အလုပ်ခန့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ကိစ္စက ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“သူ့ အလုပ်မရတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပဲပေါ့” ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူ ဝင်ထိုင် သည်။ “ဒီမှာ မင်း အင်္ဂလန်ကို သိပ်ပြန်ချင်နေတာ ငါသိပါတယ်။ အခြေအနေ ဆိုးတော့ ဆိုးသွားတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ လင်ဒရီမှာ မင်နီစတန်းနဲ့အတူတူ တစ်ခန်းတည်း မင်း နေနိုင်တယ်။ ဒီကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ‘နန်းတော်ဟိုတယ်’က ငါငှားထားတဲ့အခန်းမှာ နေပါ။ မင်းရဲ့ စားဝတ်နေရေးအားလုံး ငါတာဝန်ယူတယ်။ ဒါ့အပြင် တစ်ပတ်ကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးမယ်”

အလွန်တရာ ရက်ရှေ့သည့် အပေးအကမ်းများဖြစ်သည်။ “သိပ်ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ငါပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါက အကြွေးနေ၊ အကြွေးစားနေတာ။ ဒါကြောင့် ကန်ထရိုက်စာချုပ်အတိုင်း သုံးလမပြည့်သေးခင် အစိုးရဆီက ငွေတစ်ပြားမှရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုလည်း ငွေတစ်ပြားမှ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုရော မင်း သဘောတူနိုင်ပါ့မလား။”

“ကျုပ်ဘဝက အရိုးများသော ချေးခါးသော လုပ်နိုင်တဲ့ဘဝ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ထိုင်ရာမှထပြီး ဝင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“မင်းဟာ အလွန်ခေါင်းအေးတဲ့ သတ္တဝါပဲ မာလိုရီ၊ မင်းကို ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးတာ ဘာမှမရှိဘူးထင်တယ်” သူ့အသံထဲမှာ တကယ်စိတ်ပါလက်ပါ ချီးကျူးသည့်လေသံများ ပါနေသည်။

“မနေ့ညကကိစ္စ မနေ့ညမှာပဲ ထားခဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒီနေ့ဟာ ဒီနေ့ပဲ၊ လင်ဒရီကို ဒီနေ့ခင်း သွားကြမှာလား။”

ကျွန်တော့်ကို သူ ငေးကြည့်နေသည်။ မျက်မှောင်ကိုလည်း မသိမသာ ကုတ်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ကြံပြီးမှ သူ့စိတ်ကိုသူ ပြောင်းလိုက်ပုံ ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စန်တာဟယ်လီနာကို နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ပျံပေးရတဲ့ ခရီးစဉ်လည်းရှိတယ်။ မနက်ဖြန် သွားရမယ့်နေ့ပဲ။ ဘရစ္စတိုလေယာဉ်နဲ့ပါ ပျံပေးရမယ်။ စက်အခြေအနေ ကောင်း မကောင်း မင်နီစတန်ကို အမြန်ဆုံး စစ်ဆေးခိုင်းရမယ်။ တို့ တစ်ယောက်တစ်စင်း မောင်းသွားကြရမှာပဲ။ မင်း စိတ်ပါရဲ့လား။”

“ဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား လဲခပေးပြီး ငှားလိုက်ပြီပဲ” ထိုမျှပြောပြီး စောင့်နေသည့် မော်တော်ကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မာနော့စ်မြို့တွင် ဆမ်ဟင်နာအသုံးပြုနေသည့် လေယာဉ်ကွင်းကလေးမှာ ကြီးကြီးမားမား ထည်ထည်ဝါဝါတော့မဟုတ်။ အုပ်ချုပ်မှု တဲကလေးတစ်လုံး၊ လေကြောင်းထိန်းသိမ်းမှု မျှော်စင်သေးသေးကလေးတစ်ခုနှင့် မြစ်ဘက်ကို ကျောခိုင်းဆောက်ထားသော သံချေးတက် သွပ်မိုး လေယာဉ်ဂိုဒေါင်အချို့မျှသာ ဖြစ်သည်။ မွန်းလွဲပိုင်း နေရောင်အောက်မှာ တောက်ပနေသည့် ကြက်သွေးရောင်၊ ငွေရောင် အနားကွပ် ဟေလေ လေယာဉ်ပျံကလေးနှင့် ယှဉ်ကြည့်သော် ပုစွန်ဆီနှင့် ဥတုသွေးလို

ကွာလှသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း တရားတမော အိပ်ကြသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ဟေလေအနီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်၏ ပတ္တမြားအိတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ပူလွန်းသောကြောင့် လေယာဉ်မောင်းခိုက် ဝတ်သည့် ဂျာကင်အင်္ကျီကိုပါ ချွတ်လိုက်သည်။ မြစ်ကမ်း ဘက်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်မှ မျောက်အော်သံများ တစ်ခါတစ်ရံ လွင့်လာသည်မှတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အသံကြားသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂိုဒေါင်တစ်လုံး၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်နေသည့် ဟင်နာကို တွေ့ရသည်။

“ဟောဒီမှာ သူပါပဲများ” ဟု သူကပြောသည်။

ဘရစ္စတို တိုက်လေယာဉ်ပျံသည် ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက နာမည်ကျော် တိုက် လေယာဉ်ပျံထဲမှာ စာရင်းဝင်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှဘုရင့်လေတပ်မတော်ကလည်း ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ကျော်သည်အထိ အသုံးပြုခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်တုန်းက ၇ နာရီ၊ ၈ နာရီ လောက် မောင်းကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာရှိနေသည့် ဘရစ္စတို လေယာဉ်ပျံမှာ စက်ရုံက ထုတ်လုပ်လိုက် သည့်အတိုင်း ရှိနေသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ရ သည်မှာ စိတ်သက်သာဖွယ်ရာမရှိ။ အဖာအထေးတွေက များလွန်းလှသည်။ ကျွန်တော် မှတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မချနိုင်မိမှာပင် ဟင်နာက ဝင်ပြောသည်။

“ကိုယ်ထည်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်မသွားပါနဲ့မောင်၊ အပြင်ပန်းမြင်ရတာထက် ပိုပြီး အများကြီးကောင်းပါတယ်။ သိပ်ကို တောင့်တဲ့ကောင်ကြီးပေါ့။ အင်ဂျင်မှာ လည်း ချွတ်ယွင်းချက် ဘာမှမရှိဘူး။ ငါဝယ်လာတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲမှာ ၁၅ နှစ် လောက်ကြာခဲ့တယ်။ သူလည်း သိပ်သုံးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ထိုးထားတာ များတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်က အကြောင်းတွေတော့ ဘုရားသံခင်မှ သိတော့မှာပဲ။ သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ် မရှိတော့ဘူးလေ”

“ခင်ဗျားရော သေသေချာချာ မောင်းကြည့်ပြီးပြီလား”

“မိုင် ၁၀၀ ကျော်လောက် မောင်းကြည့်ပြီးပြီ။ မောင်းလို့ အင်မတန်ကောင်း ပါတယ်။ ဘာဒုက္ခမှမပေးဘူး”

ဘယ်ဘက်အတောင်ပံပေါ်သို့ ဇာတ်ပြီး လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ကုန်းကြည့်သည်။ ထိုင်ခုံများမှ သားရေနံ၊ ဆီနံ့များကို ရှူရှိုက်ရသည်နှင့်ပင် ထုံးစံအတိုင်း စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ မြင်ရသည်တို့ကိုလည်း အထင်ကြီးမိသည်။

“စက်ရုံက ထုတ်တဲ့အတိုင်း အော်ရီဂျင်နယ်တွေ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ထိုင်ခုံတွေ ကူရှင်တွေက အကောင်းပကတိတွေပဲ”

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အင်မတန် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ လေယာဉ်ပဲကွာ”

“တိုက်လေယာဉ် ဘဝတုန်းက စက်သေနတ် ဆင်ခဲ့တဲ့ နောက်ဘက်က အခန်းမှာ ခရီးသည်နှစ်ယောက်တော့ တင်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဟေလေ့နဲ့လည်း ခွဲပြီး သယ်နေမှာပဲ၊ ကဲ... အပြင်ထုတ်ကြစို့”

အတောင်ပံတစ်ဖက်စီကို တွန်းပြီး နေရောင်အောက်သို့ ထုတ်ယူခဲ့သည်။ အမြင်မလှသော်လည်း ကောင်းစွာ အလုပ်ဖြစ်မည့် လေယာဉ်ပျံဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

“မြင်းချစ်တဲ့လူတွေ ပြောတဲ့စကား ကြားဖူးတယ်။ ဘယ်လိုမြင်းမျိုးကိုမဆို ချစ်တတ်တဲ့လူဟာ မြင်းနဲ့လူနဲ့ အလိုလို နားလည်မှုရနေတယ်တဲ့။ တစ်ဦးသဘောကို တစ်ဦး သိနေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း လေယာဉ်ပျံဆိုရင် အရူးအမူး ချစ်တဲ့အကောင်။ ဘယ်လိုလေယာဉ်ပျံမျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒီလေယာဉ်ပျံစောင့်နေတဲ့ သူ့သခင်ဟာလည်း ကျွန်တော်ပဲဗျ”

“ဟေလေ့ကို မင်း မောင်းချင်မောင်းပါ။ ငါ ဒီဟာနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်” ဟု ဟင်နာက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ငှားတာ ဒီလေယာဉ်ပျံကို မောင်းဖို့ပဲ” ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူ့အမူအရာက မယုံသင်္ကာသလို ဖြစ်သွားသည်။ “မင်း သေချာပါတယ်နော်” ဘာမျှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ပတ္တမြားအိတ်ကို လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ လေထီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ဆွဲမထုတ်တော့ချေ။ သားရေဂျာကင်အင်္ကျီ၊ သံခမောက်နှင့် နေကာမျက်မှန်များကိုသာ နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဟင်နာက မြေပုံကို မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ပြသည်။ ရိုင်ယိုဒတ်စ်မိုတီစ် (သို့မဟုတ်) သေမင်းတမန်မြစ်သည် ရိုင်ယိုနီးဂရီးမြစ်မှ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ခွဲထွက်သွားသည်။ စစ်တပ်စခန်းချရာ ဖရန်ကိုခံတပ်က မိုင် ၁၅၀ အကွာလောက်မှာ ရှိသည်။ လင်ဒရီမြို့က နောက်ထပ် မိုင် ၅၀ လောက် ဆက်သွားရမည်။

“မြစ်ကြောင်းအတိုင်းသာလိုက်၊ ဖြတ်လမ်းက လိုက်မယ်ကြံပြီး တောတွေကို ကျော်မမောင်းနဲ့၊ ပျက်ကျရင် မင်းဘဝပြီးသွားပြီ။ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးထဲက ဟူနာ လူမျိုးစုဟာ အဆိုးဆုံး၊ မင်းပြောတဲ့ ဇင်ကူးမြစ်တစ်ဝိုက်က အင်ဒီးယန်းတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုဆိုးတယ်”

“ဘယ်သူကမှ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူးလား”

“စန်တာဟယ်လီနာမှာ ရှိနေတဲ့ သီလရှင်တွေပဲ အဆက်အသွယ်လုပ်ကြတယ်။ သူတို့က ဆေးကုတဲ့အဖွဲ့လေ။ သူတို့လည်း အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒုက္ခမျိုးစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရတာပဲ။ အရင်တုန်းက သတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီက လူတွေနဲ့ ဟူနာလူမျိုးတွေ ပြဿနာပေါ်ဖူးတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ လူမျိုးစု အကြီးအကဲ တွေကို ဖိတ်ဖူးတယ်။ ရောက်လည်းလာရော စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ကြတော့ တာပဲ။ အစိတ်လောက် သေသွားတယ်။ ရှစ်ယောက်လောက် လွတ်သွားတယ်။ အဲဒီကစပြီး အဆုံးမသတ်နိုင်တော့တဲ့ ထာဝရစစ် ဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီဒေသမှာ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး လုပ်ထားရတယ်။ သိပ်တော့လည်း မထိရောက်လှပါဘူး။ ချထား နိုင်တဲ့ စစ်တပ်ကအင်အား နည်းနည်းကလေးရယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်၊ လက်နက် ကိုင်အင်အား ၅၀၊ သင်္ဘောက နှစ်စင်း၊ ဒါပဲ”

မြေပုံကိုခေါက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ထည့်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် ဟူနာလူမျိုးစုတွေဘက်က မှန်တာပေါ့ဗျာ”

ကြမ်းကြုတ်သည့် ပုံမျိုးဖြင့် သူရယ်သည်။ “လင်ဒရီတစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်ပျက် နေတာတွေကို မင်းတွေ့ရရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကရုဏာသက်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး မာလိုရီ၊ တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေဟာ ကျောက်ခေတ် ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်က မတက်ကြသေးဘူး။ သူတို့ လုပ်နေတာထဲက တစ်ခုခုကိုများ မင်းတွေ့ရမယ်ဆိုရင်...”

ဟေလေ လေယာဉ်ပျံဆီသို့ သူ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ဂြိုဟ်ဆင်းလာတော့ သေနတ်အတိုတစ်လက် ပါလာသည်။

“မင်း ခြောက်လုံးပြူးရှိသေးတယ်မဟုတ်လား” ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိတ်

mgyoe.com

ပြလိုက်သည်။ သူက သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ဘူးကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပစ်ပေးသည်။
“လိုတဲ့အခါသုံးဖို့ ဒါယူထား၊ ကျည်ဘူးက သံမဏိ၊ ခြောက်ချက်ဆက်တိုက် ပစ်
နိုင်တယ်။ အနီးကပ် သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီသေနတ်နဲ့ ငါအော်ပြီးပြီ။ ခွေးမသားတွေ
လက်တောင် မြှောက်ချိန်မရလိုက်ဘူး”

ခဏတော့ သေနတ်ကို လက်ထဲမှာ ဆကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးတော့
လေယာဉ်မောင်းခန်း နောက်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မလား”

သူက ခေါင်းခါပြသည်။

“အလုပ်ကလေး ရှိနေသေးတယ်ကွာ။ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ လိုက်ခဲ့မယ်။
မင်းကို အမိလိုက်ပြမယ်။ မိရင် ရေဒီယိုထဲက ငါ အော်လိုက်မယ်”

မလိုအပ်သော စကားကို သူပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘရစ္စတိုသည် ဟေလ
လေယာဉ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နိုင်အောင် ပျံသန်းနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့သော်
ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ချေ။

သို့သော်လည်း မပြောမဖြစ်တာကိုတော့ ပြောရသေးသည်။

“တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ပန်ကာကို လှည့်ပြီး စက်နှိုးဖို့ လူသုံးယောက်
လိုဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေမှမလိုပါဘူးကွာ”

သူ မည်မျှ ခွန်အားဗလကြီးကြောင်း မကြာမီ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရတော့မည်
ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ့ခွန်အားအကြောင်းကို ရိုးရိုးပင် ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။ ဘယ်ဘက် အတောင်ပံပေါ်မှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဟင်နာက အချက်ပြ
သည်။ ပန်ကာကို သူဆွဲလှည့်သည့် အခိုက်မှာပင် စက်နှိုးသည့်ခလုတ်ကို ကျွန်တော်
ဖွင့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း စက်နှိုးသွားသည်။

ဟင်နာက ဘေးသို့ ရှောင်ထွက်ပေးသည်။ ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်
မောင်းယူလာခဲ့ပြီး လေဆန်ဘက် မျက်နှာမူလိုက်သည်။ လိုအပ်သည်များကို ထပ်မံ
စစ်ဆေးသည်။ မျက်မှန်ကို မျက်နှာပေါ်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြေးလမ်းပေါ်တွင်
အရှိန်ယူခိုက် လေက ကန့်လန့်ဖြတ်တိုက်သောကြောင့် ညာဘက်သို့ အနည်းငယ်
တိမ်းသွားသေးသည်။ ကိုက် ၁၅၀ လောက် ပြေးမိသည်နှင့် လေထဲသို့ ကျွန်တော်

ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

အမြင့် ပေ ၂၀၀ လောက်သို့ ရောက်သည်တွင် အမြန်နှုန်းက တစ်နာရီ ၆၅ မိုင်နှုန်းလောက် ရှိနေသည်။ အမြင့်ပေ ၅၀၀ အထိ တက်ခဲ့ပြီး လေယာဉ်ကွင်း ဘက်သို့ ကျန်တော် ပြန်ကွေ့ခဲ့သည်။

ဟင်နာကို ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရသည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် နေရောင်ကိုကာပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ လေယာဉ်ပျံကို မည်မျှကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင် တတ်ကြောင်း သူ့ရှေ့တွင် အစွမ်းပြချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကျွမ်းထိုးချလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ် ပေ ၅၀ လောက်ရောက်မှ အပေါ်သို့ ကျန်တော် ပြန်တက်ခဲ့သည်။

သူသည် ရပ်မြဲနေရာတွင် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ လက်သီးဆုပ်ကို ကျန်တော် ဆီသို့ ရှေ့ယမ်းပြသည်။ ကျန်တော်ကလည်း လက်ယမ်းပြခဲ့သည်။ ပြီးမှ သစ်ပင် များပေါ်မှ ဖြတ်ကာ မြစ်ကြောင်းဘက်သို့ မောင်းနှင်ပျံသန်းခဲ့တော့သည်။

ဘရစ္စတို လေယာဉ်သည် ကောင်းကင်မှာ အရှိန်နှင့် ပျံသန်းနေပြီဆိုလျှင် သည်အတိုင်း လွတ်ထား၍ရသည်။ ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းပေးနေဖို့ မလိုတော့။ သို့သော်လည်း ခလုတ်ပေါင်းစုံကို စစ်ဆေးကိုင်တွယ်ပြီး တဖြတ်တနိုး ကျန်တော် ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်နေသည်။

ဝဲယာနှစ်ဖက်တွင် အလွန်နက်သည့် သစ်တောကြီးများ၊ အုတ်တံတိုင်းလို ပိတ်ဆို့နေသည့် ဝါးတောကြီးများကို တွေ့ရသည်။ အောက်မှာက မြစ်၊ ကျန်တော် ဖြတ်မောင်းတော့ ခရုစုတ်ငှက်အုပ်ကြီးများ ထပျံသွားသည်။ အရောင်က ကြက်သွေး ရင့်ရောင်၊ မိုးသားများ ဖုံးအုပ်သွားသလား ထင်ရသည်။

ပေ ၂၀၀ အမြင့်သို့ ကျန်တော် နှိမ့်ဆင်းခဲ့သည်။ အမြန်ဆုံးနှုန်းသို့ မြင့် တင်လိုလျှင် ပေ ၂၀၀ အမြင့်သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း ကျန်တော် သတိရ လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒိုင်ခွက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီ ၁၂၅ မိုင်နှုန်း ပြန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟင်နာ အရင် လင်ဒရီကိုရောက်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်နေမိ သည်။

မာနော့စ်မြို့မှ ထွက်လာပြီး ၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် သေမင်းတမန်မြစ်ဝရှိ

စစ်တပ်စခန်းချရာ ဖရန်ကိုခံတပ်သို့ ရောက်လာသည်။

မြစ်ညာဘက် ၁၀ မိုင်ခန့်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မိုးကြိုးတစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အမြင့်ပေက ၂၀၀ လောက်သာ ရှိသည်မို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းလိုက်ရသည်။

ဟေလေ လေယာဉ် ဘယ်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော့် အမြီးပိုင်းဆီသို့ သူ ဦးစိုက်ချလိုက်တော့မှပင် မိလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

“ဒက်-ဒက်-ဒက်... မင်းသေပြီ” ကျွန်တော့် နားကျပ်ထဲမှာ သူ့အသံပေါ်လာ သည်။ “ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်ပျံ ကျွမ်းထိုးပြတယ်ဆိုတာ မင်း နို့စို့နေတဲ့ အရွယ်ကတည်းက ငါ လုပ်နေကျပါ ချာတိတ်ရာ၊ လင်ဒရီမှာ တွေ့ကြမယ်”

တစ်ဖက်သို့ သူ ဖဲ့ထွက်သွားပြီး သစ်တောများပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ပျံသန်းသွား သည်။ သူ့နောက် လိုက်လာဖို့ ကျွန်တော့်ကို စိန်ခေါ်နေသလားဟု ခဏတော့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့သော် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ လေယာဉ် မောင်းသမားနှစ်ယောက်ကို သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူ ဆုံးရှုံးရသည့် သုံးယောက်မြောက် လေယာဉ်မောင်းသမားမဖြစ်သင့်တော့။

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တစ်နာရီ မိုင် ၁၀၀ နှုန်းဖြင့် စိတ်အေးချမ်းသာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ခပ်တိုးတိုးကလေးလည်း လေချွန်နေမိသည်။

[၄]

လင်ဒရီ

လင်ဒရီသို့ ရောက်ပြီ။ မည်းမှောင်နေသည့် မိုးသားတွေက ကျွန်တော့်နောက် မှ လိုက်လာသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို မမြင်ရ။ အပူပိုင်းဒေသ၏ မိုးသက်မှန်တိုင်း ကျချေတော့မည်။

မြင်ကွင်းက ကျွန်တော် ကြိုတင် မျှော်မှန်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်း နံဆား တောအလယ်မှာ ကွက်ကွက်ကလေး ရှင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်ဆိပ်ကလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း။ သစ်သားအိမ်ကလေးတွေ ဟိုတစ်လုံး၊ သည်တစ်လုံးဖြင့် ဝိုင်းရံ ထားသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံဆို၍ များများစားစား ရှိလှသည်မဟုတ်။ မြစ်ညာပိုင်းမှာ တွေ့ရတတ်သော လူနေဒေသ ကလေးတစ်ခု ပီသလှသည်။

လေယာဉ်ကွင်းက မြောက်ဘက်ဖျားမှာ ဖြစ်သည်။ အလျား ကိုက် ၃၀၀၊ အနံ ကိုက် ၁၀၀ လောက် ရှိမည်။ သစ်သားတိုင်တစ်ချောင်း ထိပ်မှာ တွဲလောင်းချိတ် ထားသည့် လေကြောင်းပြအိတ်ကို တွေ့ရသည်။ လေယာဉ်ဂိုဒေါင်က သွပ်မိုးနှင့် ဟင်နာသည် လူသုံးယောက်နှင့်အတူ ဟေလေကို ဂိုဒေါင်တွင်းသို့ သွင်းနေသည်။ ကျွန်တော် နိမ့်နိမ့်ကလေး ဖြတ်ပျံတော့ မော့ကြည့်ပြီး လက်ယမ်းပြသည်။

အကြောင်းမသိသူအဖို့ အဆင်းရခက်သည့်အကျင့်ဆိုးတစ်ခု ဘာရစွတို့ လေယာဉ်မှာ ရှိသည်။ ခပ်မြန်မြန်ကြီး ဆင်းလျှင် ဘောလုံးတစ်လုံးလို ခုန်တက် သွားသည်။

ဟင်နာ၏ ရှေ့မှောက်မှာ သည်လိုအမှားမျိုးကို ပြုလုပ်မိလျှင် ကျွန်တော် အလကားကောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ဘရစ္စတိုလေယာဉ် ဆင်းရဲမည့် အမြန်နှုန်းမှာ ၄၅ မိုင်နှုန်းဖြစ်သည်။ လေစုန်ကိုရွေးပြီး သတိနှင့် ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ လေယာဉ်က အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ အလွန်တရာ ညင်သာလှသည်။

ဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ မောင်းယူသွားပြီး ရပ်လိုက်သည်။ စက်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို အပေါ် မတင်လိုက်သည်။ ဆမ်ဟင်နာက ဘယ်ဘက်ဘေးသို့ လျှောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ လူသေးသေးကလေးတစ်ယောက်လည်း လိုက်လာသည်။ ထိုသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စက်ဆီများနှင့် ပေကျံနေသည်။

“ဒီကောင် အင်မတန်တော်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သားပဲ မင်နီ” ဟု ဟင်နာက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆမ်” သူ့အဖော်က မော့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသလို ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့ပြီးသလို ရံဖန်ရံခါ ခံစားတတ်ရသည့်သဘောဖြစ်သည်။

အတန်ငယ် ဝဲသည်မှတစ်ပါး သူပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားသည် မှန်ကန် တိကျလှသည်။ သူ့အသက် ၅၀ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ ကျွန်တော် သိရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို အသက် ၆၀ လောက်ဟု ထင်ရသည်။ နာဇီတွေဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းထဲထည့်ကာ ညှဉ်းပန်းခြင်း ခံခဲ့ရသည့်ဒဏ်တွေဖြစ်သည်။ သူ့ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပါမောက္ခတစ်ယောက်နှင့်မတူ။ လူက သေးသေးကလေး၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ ဆံပင်ဖြူတွေက နဖူးပေါ်သို့ ဖရိုဖရဲကျနေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ထူးခြားလှသည်။ ကြည်လင်ပြီး တည်ငြိမ်လှသည်။ မည်သို့သော ဘဝအခက်အခဲကို ကြုံတွေ့ရပေစေ၊ မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်သည့် သဘောကိုဆောင်သည်။

“အယ်နီစတန်းပါ မစ္စတာမာလိုရီ” မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ခုန်အဆင်းတွင် သူက ဆီးပြောသည်။

“နေးလ်လို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ” ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူက ပြုံးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြစ်ဘက်ဆီက မိုးချုန်းသံများ ပေါ်လာသည်။ အလွန်ကြီးသည့် မိုးပေါက်ကြီးများ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နားမှာ ကျလာသည်။

“ဒီဟာကလေး ဂိုဒေါင်ထဲသွင်းလိုက်ကြရအောင်၊ ၅ မိနစ်နဲ့ စဲမယ့်မိုးမဟုတ်ဘူး” ဟု ဟင်နာက ပြောသည်။

သူလှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် လူနှစ်ယောက် ပြေးလာသည်။ အလုပ်ရှိသည့်အခါ ခေါ်ခိုင်းသည့် နေ့စားအလုပ်ကြမ်းသမားများဖြစ်သည်။ အာဟာရဖြစ်အောင် စားရပုံမရ။ မြက်ဦးထုပ်ကြီးများ ဆောင်းထားကြသည်။ အင်္ကျီတွေက စုတ်ပြတ်နေသည်။

ဂိုဒေါင်မှာ တံခါးမရှိ။ လေးတိုင်စင်ပစ်ပြီး အမိုးမိုးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဟေလေ၏ဘေးမှာ ဘရစ္စတိုကို ချောင်ချောင်ချိချိ ထားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်သည်။ သွပ်မိုးပေါ်သို့ မိုးပေါက်များ ကျနေပုံမှာ စက်သေနတ်အလက်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်နေသည်နှင့် တူလှသည်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း သည်းထန်သည့် မိုးကြောင့် ပိန်းပိတ်နေသည်။

မင်နီစတန်းက ခါးထောက်ပြီး ဘရစ္စတို လေယာဉ်ပျံကို ကြည့်နေသည်။ “လှတယ်” ဟု သူကပြောသည်။

“တကယ့်ကို လှတယ်”

“အင်း... သူ ရည်းစားတစ်ယောက် တွေ့ပြန်ပြီ” ဟင်နာက မိုးကာအင်္ကျီနှစ်ထည်ယူပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ တစ်ထည်ပစ်ပေးသည်။

“မင်းကို ငါ အိမ်ခေါ်သွားမယ်။ မင်နီရော တစ်ခါတည်းလိုက်မလား” မင်နီသည် ကဏန်းခွတစ်ချောင်းနှင့်အတူ လေယာဉ်အင်ဂျင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေပြီ။ သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“နောက်မှ... နောက်မှလိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ကို သူ စိတ်မဝင်စားတော့။ ဟင်နာက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး မိုးထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပေါ်မှ ပတ္တမြားအိတ်ကိုယူကာ သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

လေယာဉ်ကွင်း၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာ နေအိမ်ရှိသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်။ သွပ်မိုးထားသည့် ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်မှာ ဝရန်တာထုတ်ထားသည်။ သည်အရပ်က လူနေအိမ်တွေအားလုံးမှာ ခြေတံရှည်အိမ်တွေသာဖြစ်သည်။ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန် အုံကျင်းဖွဲ့နေတတ်သည့်

ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ပိုးမွှားများ ရုတ်တရက် မတက်နိုင်ရန်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်ရန် ဤသို့ ဆောက်လုပ်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဟင်နာက ရှေ့မှတက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်က ရိုးရိုးသစ်သားကြမ်းပြင်၊ ကော်ဇောကြမ်းနှစ်ထည်ကို ဖြစ်သလို ခင်းထားသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အများစုတို့မှာ ဝါးနှင့်လုပ်သည့်ပစ္စည်းချည်းဖြစ်သည်။

“ဟိုဘက်မှာက မီးဖိုချောင်၊ ရေချိုးခန်းက သူနဲ့ကပ်လျက် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရေတိုင်ကီ တင်ထားတယ်။ ဒါလောက် မိုးများတဲ့အရပ်မှာ ရေကတော့ အလျှံပယ်ပဲ”

“နေရတာတော့ အတော်သက်သောင့်သက်သာရှိမယ့်အိမ်ပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မင်း အပြောပိုပြီထင်တယ်” တံခါးတစ်ချပ်ကို လက်မနှင့် လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ “ဒါက ငါ့အခန်း၊ မင်းကတော့ ဟော့ဟိုအခန်းမှာ မင်နီနဲ့အတူ အိပ်ပေါ့”

သူက တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဘေးသို့ အနည်းငယ် တိမ်းပြီး ကျွန်တော် ဝင်သာအောင် ရပ်နေသည်။ အခန်းက ကျယ်လှသည်။ လေဝင်လေထွက်လည်း ကောင်းသည်။ အိပ်ရာသုံးခုရှိသည်။ စာအုပ်စင်ရှိသည့် နံရံဘေးတွင် ကြမ်းပေါ်မှာ ကော်ဇောကြမ်းတစ်ထည် ခင်းထားသည့်အိပ်ရာတစ်ခုသာ ပြုပြင်ပြင် ပြင် ရှိသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော်က ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဟင်နာက ခပ်ပြတ်ပြတ် တစ်ချက်ရယ်သည်။ “မင်နီ စာဖတ်ကြမ်းတာတော့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ် မောင်ရာ”

စာအုပ်မှာ ကန့်၏ ‘ကျိုးကြောင်းပြ ဝေဖန်ချက်’ ဖြစ်သည်။ “မြစ်ထဲက ရေကို ခပ်လိုက်တာ၊ ပါလာတော့ စိန်တွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာမျိုးဖြစ်အောင် သူ လုပ်နေတာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“မင်းကလည်း ဒါကို သဘောကျတယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား။ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ကဲ...ငါတော့ အရက်သောက်ချင်ပြီဟေ့...”

ဧည့်ခန်းဘက်သို့ သူ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အိပ်ရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရွေးပြီး ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပတ္တမြားအိတ်ဖွင့်ပြီး လိုအပ်သည်များ ထုတ်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတော့ အရက်ပုလင်းတစ်ဖက်၊ ဖန်ခွက်တစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ဝရန်တာမှာရပ်နေသည့် ဟင်နာကို တွေ့ရသည်။

မိုးက သည်းထန်နေတုန်းဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းတို့ ပိတ်ဆို့နေတုန်းဖြစ်သည်။

mgyc.com

မြို့စွန်က ခြေတံရှည်အိမ်ကလေး အချို့ကိုသာ ခပ်ရေးရေးမြင်ရသည်။ သက်ရှိတို့၏ လက္ခဏာဆို၍ ဒါပဲရှိသည်။

“အခုလို မနားတမ်း မိုးရွာနေတာနဲ့ကြုံရင် ငါဖြင့် ရူးချင်စိတ်ပေါက်တယ်။ ဒါမျိုးကလည်း အမြဲတမ်းဖြစ်နေတာ။ အပြင်လောကကြီးထဲကို ဘယ်တော့မှ ထွက် မသွားနိုင်တော့မယ့် အတိုင်းပါပဲကွာ” ဟု ဟင်နာက ဆီးပြောသည်။

သူ့အရက်ခွက်ကို သူ ထပ်ဖြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ပုလင်းထဲမှာ ပြောင်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကျိန်ဆဲပြီး ပုလင်းခွံကို မိုးရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ “ငါ အရက်သောက်ချင်သေးတယ်ကွာ၊ ကဲ လာ... မင်း သိပ်မပင်ပန်းသေးဘူးဆိုရင် မြို့ထဲ ငါလိုက်ပြမယ်။ မင်းတစ်သက် မမေ့နိုင်မယ့် အတွေ့အကြုံတွေပေါ့ကွာ” ဟု ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြောသည်။

မိုးကာအင်္ကျီကို ကျွန်တော် ဝတ်ရပြန်ပြီ။ မြက်ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံး နံရံမှာ ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် ယူဆောင်းလိုက်သည်။ ဝရန်တာသို့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာသောအခါ “ကျွန်တော့်သေနတ် ယူလာရဲ့လား” ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ သေနတ်က ရှိနေတုန်းပင်။

“လူတိုင်း သေနတ်ဆောင်ထားတာကို မင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီအရပ်က အဲဒီလိုအရပ်မျိုးကွ” ဟင်နာက ကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မိုးရေထဲသို့ထွက်ပြီး မြို့ထဲဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် အရပ်ဒေသများအနက် အောက်တန်းအကျ ဆုံး၊ အဆိုးရွားဆုံး အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်များက ပြုလဲတော့မတတ် ရှိနေသည်။ လမ်းတွေကလည်း ရွံစေးများဖြင့် ဖုံးနေသည်။ အိမ်အောက်များမှာ အိမ်၏ လသာဆောင်များမှာ ဆော့ကစားနေကြသည့် ကလေး များကလည်း ညစ်ပတ်ပေကျံနေသည်။ မျက်နှာများတွင်လည်း အနာစိမ်းကြီးများ ပေါက်နေကြသည်။ မိုးရေထဲကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည့် လူကြီးများကလည်း ဘာမျှမျှော်လင့်ချက်မထားသည့်ပုံ။ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ရယူပိုင်ဆိုင်စရာ ဘာမျှ မရှိတော့သည့်ပုံ။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကတော့ အထိုက်အလျောက် တူတူတန်တန် ရှိပါ ၏။ အုတ်နှင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးသည့် အုတ်မျှော်စင်ကလေး ကလည်း ရှိပါ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြသောအခါ ဟင်နာက

mgypoe.com

တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

“သူတို့မှာ ဘုန်းကြီးလည်း မရှိပါဘူးကွာ။ စန်တာဟယ်လီနာမှာ သီလရှင် တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဖာသာကွန်တီဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီးကတော့ မကြာခဏ လာတတ်ပါရဲ့။ ဒီရောက်တဲ့အခါ ဘုရားဝတ်တက်တာတို့၊ ကလေးတွေကို ရေနစ်ပြီး ဘာသာသွတ်သွင်းတာတို့ လုပ်တယ်။ စကားကြုံလို့ ပြောရဦးမယ်။ မနက်ဖြန် ငါတို့နဲ့ သူ လိုက်လာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုရော ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ လိုက်စေချင်သလား”

“လိုက်သင့်တာပေါ့ မောင်ရာ။ အသွားအပြန်မှ မိုင် ၁၀၀ လောက်ရှိတဲ့ခရီးပဲ။ ယေလေ လေယာဉ်ပျံကို မင်းမောင်းခိုင်းရမယ်။ ခရီးသည်တစ်ယောက်လည်း ပါဦးမယ် လေ။ ဖရန်ကို ခံတပ်စခန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး အယ်လ်ဘတ်တို့၊ မနက်ဖြန်မနက် ၁၀ နာရီမှာ မော်တော်နဲ့ သူ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“သူက ဘာလာလုပ်မှာလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း နယ်မြေစစ်ဆေးတာမျိုးလား”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ စန်တာဟယ်လီနာမှာရှိနေတဲ့ သီလရှင်တွေက အမေရိကန်လူမျိုးတွေ။ သူတို့ကို အဲဒီနေရာမှာ အစိုးရက ဆက်မနေစေချင်ဘူး။ ဟူနာလူမျိုးစုတွေ သိပ်သောင်းကျန်းလာကတည်းက ပြောင်းခိုင်းနေတာ တစ်နှစ် လောက်ရှိပြီ။ သာသနာပြုအဖွဲ့ကလည်း မပြောင်းဘူး။ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အယ်လ်ဘတ်တို့ကလည်း သူတို့ပြောင်းအောင် ကပ်နှူးနေတာလေ”

မြို့လယ်ရောက်တော့ တစ်မြို့လုံး၏ တစ်ခုတည်းသော နှစ်ထပ်အဆောက် အအုံကလေးသို့ ရောက်လာသည်။ လသာဆောင်မှာ ချိတ်ထားသည့်ဆိုင်းဘုတ်တွင် ‘ဟိုတယ်’ ဟု ရေးထားသည်။ လသာဆောင်ပေါ်က စားပွဲမှာ ဒေသခံ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် ထိုင်နေသည်။ စကားမပြောကြ၊ လဟာပြင်အတွင်းသို့ အသက်ကင်းမဲ့ သူလို ငေးကြည့်နေကြသည်။ မိုးရေစက်များကလည်း သူတို့ပေါ် ကျနေသည်။

“ဒီဟိုတယ်ကို ပိုင်တဲ့ ငတိနဲ့စကားပြောရင် ချိုချိုသာသာ ပြောဖို့တော့ လိုတယ်။ ယူဂျီနီယိုဖစ်ဂါရီဒိုတဲ့။ သူက အစိုးရရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့အကူအညီတွေ အများကြီးလိုတယ်။ ချောစာထုပ်တွေ၊ တခြား ကုန်ပစ္စည်းတွေက သူကတစ်ဆင့် တခြားနယ်မြေတွေကို သွားရတာ”

“စိန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေတွေရော အရင်အတိုင်း အတည်ဖြစ်နေတုန်းပဲလား”

“တချို့တွေ ကျန်သေးတယ်။ စိန်တူးတဲ့သူတွေ တစ်ဦးချင်း တူးလို့မရဘူး။”

mgyoe.com

စုပေါင်းပြီး တူးရတယ်။ သူတို့ထဲမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ထားတယ်။ အကြီး အကဲက လိုင်စင်လျှောက်ယူရတယ်။ ဒါမှ အစိုးရက အခွန်ကောက်လို့ လွယ်မယ် မဟုတ်လား။ တူးလို့ရသမျှ စိန်ကို ဒေသခံအစိုးရကိုယ်စားလှယ်ကို အပ်ရတယ်။ ကိုယ်စားလှယ်က လက်ခံဖြတ်ပိုင်းပေးတယ်။ စိန်ကိုတော့ ချိပ်ပိတ်ပြီး မြို့ကိုပို့လိုက် တယ်။ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ငွေကတော့ ဇနက်မှ ရောက်လာတာပေါ့”

ဟိုတယ်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး သူက ရှေ့မှဝင်သွားသည်။ ဗြုန်းခနဲမြင်ရသည့် အမြင်မှာပင် သည်နေရာကို ကျွန်တော် မကြိုက်လှ။ အခန်းက ရှည်လျားလျားနှင့် မှောင်နေသည်။ တစ်ဖက်မှာ အရက်ကောင်တာရှိသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ လည်း အသင့်အတင့်ရှိသည်။ တောအရက်၏ စူးစူးဝါးဝါးအနံ့၊ ချွေးနံ့၊ ကျင်ငယ် နံ့များမှာ ရောထွေးပြီး နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း များပြားလွန်းလှသည်။

စားသုံးသူ နှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က အရက်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး နံရံကို မှီထိုင်နေသည်။ စောစောက လူများအတိုင်းပင် မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ငေးမိငေးရာ ငေးနေသည်။ သူ့အဖော်က စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက် ကျနေသည်။ သူ့မြက်ဦးထုပ်က 'ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အရက်ခွက်က မှောက်လျက်။ ခွက်ထဲက အရက်များက ဝါးကြမ်းခင်းအတိုင်း စီးကျနေသည်။

“ကာချာကာ အရက်လို့ ခေါ်တယ်” ဟု ဟင်နာက ပြောသည်။

“သိပ်ပြင်းတယ်၊ ဦးနှောက်နဲ့ အဆုတ်ကို ကျွမ်းစေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခွေးမသားတွေ ဒီအရက်မျိုးပဲ တတ်နိုင်တယ်လေ” ဆမ်ဟင်နာက သူ့အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်မြင့်မြင့်လိုက်သည်။

“ဗျိုး ဖစ်ဂျီရီဒို... တစ်ခုခုလုပ်ပါဦးဗျ”

သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ခြေသံကြားရပြီး ချိတ်စေ့များကို ခန်းဆီးလုပ်ထား သည့် အခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ချိတ်စေ့ခန်းဆီးကို တွန်းဖယ်ပြီး ထွက်လာသည်။

ယူဂျီနီယိုဖစ်ဂျီရီဒို ဖြစ်သည်။ လူကောင်က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးကား မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အလွန်ဝသူဖြစ်သည်။ သည်လိုရာသီဥတုမျိုးမှာ သည်လောက် ဝသူအဖို့ အနေရ အထိုင်ရ အတော်ခက်ပေလိမ့်မည်။ ရှုပ်အင်္ကျီက ဖိုသီဖတ်သီ တွဲလောင်းကျနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲပြီး ပြောင်လက်နေသည်။

mgyoe.com

လက်တစ်ဖက်တွင် ထန်းရွက် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး တရစပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယပ်ခတ်နေသည်။

အသက်အရွယ်က လူလတ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ အစိုးရတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသည် ဆိုသော်လည်း ဝတ်ကျော့တမ်းကုန် ဆောင်ရွက်နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။ တာဝန်ထက် သူ့အလုပ်သူ ပိုလုပ်နေဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမူအရာက ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ သည်လို အမူအရာမျိုးကို သည်အရပ် သည်ဒေသ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ လာတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။

“ဟော ကပ္ပတိန် ဟင်နာ”

ချိတ်စေ့ခန်းဆီးကို ဖယ်ပြီး အင်ဒီးယန်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် သူ့ နောက်က လိုက်လာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို သူက တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဆက်လာသည်။

ဟင်နာက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိရင်း ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဖစ်ဂျီရီဒိုက ချွေးစေးတွေရွဲနေသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ် လူကြီးမင်းခင်ဗျာ”

“ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့ဗျာ” ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ရွတ်သည်။

ဆိုးရွားသည့် အနံ့အသက်များသည် ဟင်နာကို မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်ပုံ မရချေ။ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကျွန်တော် တိုးထိုင်သည်။ ဖစ်ဂျီရီဒိုက စားပွဲဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျား ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံမှာ နေတာကြာပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဆီညော်မာလိုရီ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပေါ်တူဂီစကားက သိပ်ကိုကောင်းနေတယ်”

“နောက်ဆုံး ပီရူးနိုင်ငံမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်တုန်းကတော့ ဇင်ဂူးမှာ တစ်နှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးတယ်”

“ဇင်ဂူးမှာ နေခဲ့လို့မှ အသက်မသေခဲ့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှမသေ တော့ဘူး မှတ်”

သူက ဘုရားတပြီး ကိုယ်မှာ လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဍာန် ကြက်ခြေခတ်လိုက် သည်။ အင်ဒီးယန်း အမျိုးသမီးကြီး ရောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဗန်းတစ်ချပ် တင်ပေးသည်။ ဗန်းထဲမှာ ဘော်ဘွန်ဝီစကီတစ်လုံး၊ ရေတစ်ခွက်နှင့် ဖန်ခွက်သုံးလုံး ပါသည်။

mg.yoe.com

၅၂
“အတူတူ သောက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟင်နာက ဖန်ခွက်တစ်ဝက်လောက် ထည့်ပြီး ရေမရောဘဲ မော့ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နည်းနည်းပဲ ထည့်သောက်သည်။ ဖစ်ဂျီရီဒိုလို မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အလွန်အကျွံသောက်လျှင် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ချေ။

ဟင်နာက သူ့ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်ပြီး အပြင်မိုးရွာထဲသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ “ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်များ သောက်သုံးမကျလိုက်တဲ့ အရပ်ဒေသလဲလို့”

သူ့ဟာသူ မှတ်ချက်ချခြင်းမို့ ကျွန်တော်တို့က ဘာမျှထင်မြင်ချက်မပေး။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် အိမ်နှစ်လုံးကြားထဲမှ လူတစ်စု ဟိုတယ်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားကြသည်။ မြက်ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးများကို ဆောင်းထားကြသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ” ဟု ဟင်နာက မေးသည်။

ဖစ်ဂျီရီဒိုက ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်ပြီး ကဲကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်ကလေးမှာပင် သူ့လက်ထဲက ယပ်တောင် အခတ်ရပ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ “အဗီလာတို့ လူသိုက်လေ၊ မနေ့ညတုန်းက ရောက်လာကြတယ်။ တောထဲက ဟူနာလူမျိုးစုတွေကြားထဲမှာ သူ့လူနှစ်ယောက် ပျောက်ကျန်ခဲ့လို့တဲ့”

ဟင်နာက သူ့အရက်ခွက်ထဲသို့ ဝိစကီအများကြီး ထပ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ “ဒီကောင်အကြောင်း ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် သူ့လူကို သူ့ဟာသူ ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်မျက်နှာ၊ လုံးပါးပါး နေသည့် ကိုယ်လုံးများနှင့် အသက်မရှိသော မျက်လုံးပိုင်ရှင်များသာဖြစ်သည်။

အဗီလာဆိုသူကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးလှသည်။ ဟင်နာလောက်ပင် ထွားကျိုင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် နှုတ်ခမ်းပုံမျိုး။ ကျင်စွယ်မွေးက ခဲတံကလေးလို မျှင်မျှင်ကလေး ဖြစ်သည်။

ဖစ်ဂျီရီဒိုနှင့် ဟင်နာကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ခဏစိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ အရက်ကောင်တာ၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူ့လူတွေကလည်း သူ့နောက်မှ ကြွက်မြီးတန်းသလို လိုက်သွားကြသည်။ အပေါ်က အင်္ကျီများကို ချွတ်လိုက်ကြသော

အခါ လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခါးတွင်လည်း ခြောက်လုံးပြူးသာမက အမဲလိုက်စားများကိုပါ သားရေအိတ်နှင့် ချိတ်ဆွဲထားကြ သေးသည်။

အင်ဒီးယန်း အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့စားပွဲနားမှာ သွားရပ်သည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးကြီး၏ ဂါဝန်စကို မကြည့်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က ရင်ဘတ်ကိုကိုင်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ မတုန် မလှုပ်ပင် ရပ်နေသည်။

“လူကောင်းတွေပါ” ဟု ဟင်နာက ပြောသည်။ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသည် ကို ဖစ်ဂျီရီဒိုလည်း အစအဆုံး မြင်တွေ့နေရသည်။ ဖစ်ဂျီရီဒို၏ ဇနီးဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းကျတော့မှ ကျွန်တော် သိရှိတော့သည်။

အဗီလာ ခိုင်းလိုက်တော့မှ အရက်ယူရန် စားပွဲနားမှ အမျိုးသမီး ထွက်ခွာ သွားခွင့်ရတော့သည်။ အဗီလာက စီးကရက်တစ်လိပ်ညှိပြီး ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို စားပွဲ ပေါ်သို့ ပစ်တင်ကာ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ “လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာဝိုင်းလိုက်ပါလား” အင်္ဂလိပ်စကားကို ပတ်ပတ်နပ်နပ် ပြောနိုင် ကြောင်း တွေ့ရသည်။ “ပိုကာလေး တစ်ဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းလောက် ကစားကြရအောင်”

သူတို့အားလုံး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ခဏတော့ တိတ်သွားသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် တစ်စုံတစ်ရာကို အားလုံးက ငုံ့လင့်နေကြသည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ခြိမ်းခြောက်သည့် သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

ဟင်နာက သူ့ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကို အကုန်မော့လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ “မကစားဘဲ နေဖြစ်ရိုးလားဗျာ၊ ဘာမှမလုပ်တာနဲ့စာရင် မဟုတ်တာ လုပ်နေမှ ဖြစ်မယ့်နေရာမျိုးပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ။ အလုပ်ကလေးတွေ လက်စသတ်ဖို့ ရှိနေသေးတယ်။ နောက်များမှပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မင်းသဘောပဲလေ” ဟု ဟင်နာက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြောသည်။

သူသည် ဘော်ဘွန် ဝိစကီပုလင်းကို ကောက်ဆွဲပြီး သူတို့စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဖစ်ဂျီရီဒိုကလည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်သို့ ယိုင်သွားသောကြောင့် ကမန်းကတန်း သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ထိန်းပေးလိုက်ရသည်။

သူက နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ရှားကလေး တိုးတိုးပြောသည်။ “သူ့ကို ၁ နာရီလောက်

www.mgyo.com

၅၄
အချိန်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုကို ရမည်ရှာပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ။
တစ်ခုခုကွဲဖြစ်နိုင်တယ်”

မသိမသာပြုံးပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ တခြားလူများဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။
တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်လိုက်သောအခါ “ကျွန်တော်တို့လူသိုက်က
လူကြီးမင်းနဲ့ တန်းချင်းသိပ်မတူဘူးလို့ ထင်ပါသလားခင်ဗျာ” ဟု အဓိလာက
လှမ်းအော်မေးသည်။

-ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ချေ။ သည်စကားလောက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်
တစ်ခေါက် ပြန်လာဖို့ လိုအပ်ပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

မိုးရေထဲကို ဖြတ်ပြေးပြီး ဂိုဒေါင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်တော့ ဘရစ်တို လေယာဉ်ပျံ
ရှေ့မှ သစ်သားခုံပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် မင်နီစတန်းကို တွေ့ရသည်။ အင်ဂျင်အဖုံးကို
ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အပေါ်မှာ ချိတ်ထားသည့် အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံး၏
အလင်းရောင်ဖြင့် အင်ဂျင်ကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

“ပြန်လာတာ စောလှချည်လား” ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် မေးသည်။

“အရက်ဆိုင်တစ်ခုကို ဟင်နာ ခေါ်သွားလို့ဗျာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်မကြိုက်
တာနဲ့”

သစ်သားခုံပေါ်မှ သူဆင်းလာသည်။ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ပြီး “ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ထွက်လာခါနီး ဖစ်ဂျီရီနို မှာလိုက်သည့် စကားအထိ
အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံး
တော့ သူ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး မိုးရေထဲကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားသည့် အမူအရာဖြစ်သည်။ ပူပန်သည့်ပုံမျိုးမဟုတ်။ ထိုအခါ
ကျမှ သူ့ညာဘက်မျက်လုံးအောက်မှ နှုတ်ခမ်းထောင့်အထိ ရှည်သည့် အမာရွတ်ကြီး
တစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

“ဆမ်ဟာ အတော် သနားစရာကောင်းတာပဲ” ဟု သူက ညည်းသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဖစ်ဂျီရီနိုပြောသလို ခဏကြာရင် သူ့ကို ပြန်သွားခေါ်ကြရအောင်”
ဟု ပြောပြီး ချက်ချင်း ဦးတည်ချက်ပြောင်းသွားသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ဘရစ်တိုကို

လက်နှင့်ပုတ်ပြသည်။ “စက် သိပ်ကောင်းတယ်။ ဘရစ္စတိုဟာ အနောက်ဘက် စစ်မြေပြင်မှာ အကောင်းဆုံး လေယာဉ်ပျံတွေထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ပေါ့”

“ခင်ဗျားလည်း အဲဒီမှာ စစ်တိုက်ခဲ့ဖူးသလား”

“အိုး... မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က အင်ဂျင်နီယာအဖြစ်နဲ့ လိုက်သွားတာပါ။ ဖော်ကာလေယာဉ်တွေကို စစ်ဆေးပြင်ဆင်ပေးရတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ဟင်နာက တစ်ဖက်ရန်သူတွေဘက်ကပေါ့”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူသည် အင်ဂျင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် စစ်ဆေး ကြည့်နေပြန်သည်။ “သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေသေးတယ်”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ မဟုတ်တာ ဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ခင်ဗျားသိသလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဆမ်လား၊ ရိုးရိုးကလေးပါပဲကွယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက သူ့ဘဝဟာ သိပ်ကောင်းခဲ့တယ်။ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ရတော့ သူ့အသက် ၂၃ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အမြင့်ဆုံး သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့လည်း ရပြီးရော သူ့ဘဝဟာ ဆုံးခန်းတိုင်တော့တာပါပဲ” မင်နီစတန်သည် ကဏန်းခွ တစ်ချောင်းနှင့် အင်ဂျင်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းသွားပြန်သည်။

“တစ်နည်းပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဘဝရဲ့ အထွတ်အခေါင်တွေကို သူ့ဟာသူ ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ရတာပေါ့လေ။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ လုံးလုံး ချောစာ ထုပ်တွေ သယ်ပေးရတယ်။ လူတွေ အထင်ကြီးအောင် ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကျွမ်းထိုးပြရတယ်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် နည်းမျိုးစုံနဲ့ စွန့်စားပြရတယ်။ သူ့ဘဝကတော့ ဒါပါပဲ။ အခုလည်း သုံးလကန်ထရိုက်စာချုပ် သက်တမ်းပြည့်သွားရင် အစိုးရဆီက သူ့ရမှာက ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ လေ...”

ကျွန်တော့်ကို စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ လေယာဉ်ပျံ အင်ဂျင်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဘာပြောရမည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ ခဏကြာတော့မှ သည်အခြေအနေကို သူက ဖြေရှင်းပေးသည်။

“ကျုပ်က နိမိတ်တို့၊ စိတ်အထင်တို့ကိုယုံတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက် တာနဲ့ ချက်ချင်းပေါ်လာတဲ့ အာရုံကို ယုံလိုက်တာပဲ။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ကို မင်း